

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
August 2019

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਉੱਤਰ:- ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਇਹ ਹੀ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰਹੀਣ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਘਰ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਘਰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਥੇ ਜਾਣਾ ਕਦੋਂ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਘਰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਹੁਣ ਚਲਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਘਰ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਚਲੋਂਗੇ? ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਕਦੋਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਘਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੜਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਘਰ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾਹ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਗਤੀ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਨਾਹਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਘਰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਣ ਆਦਿ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ, ਪਰੰਤੂ ਘਰ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੁੱਖ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭੋਗਿਆ ਜਦਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੰਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਜਦ ਰਜੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸਮਝ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾਲ ਉਤਾਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਅਤੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੂਤ, ਲੋਭ ਦਾ ਵੀ ਭੂਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਅਸੁੱਧ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਗੰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਭ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰ ਬੜੇ ਕੜੇ ਭੂਤ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਲੋਭ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਮੋਹ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਇਤਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ। ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮੋਹ ਦੀ ਰਗ ਜੁਟੀ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਛੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਨਾ ਆਵੇ ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਰਹਿਣਗੇ? ਬਾਪ ਇਤਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅੱਛਾ ਹੀ ਟਾਈਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। 7 ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਟਾਈਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਆਪੇਜਿਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕਦਮ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਪਾਸੇ ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਟਾਈਮ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸੈਂਸੀਬਲ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 7 ਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝ ਲਏ ਕਿ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਇਸ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਹੰਗਾਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੱਲ

ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਅਸੀਂ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਾਂਗੇ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ ਤੋਂ ਸਿਵਲ ਆਈ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਆਈ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਕਰਤਵਿਆ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ।

ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਸੇਂਟਰਜ਼ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਭਟਕਦੇ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹ ਸੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ, ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਸਿਰਫ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹਨ ਪਤਿਤ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਿਯ ਸੀ, ਫੇਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ ਇਹ 5 ਤਤਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਜੋ 5 ਤਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਇਤਨੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹਨ ਹੀ ਦੇ - ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਲਗਾਏ ਫੇਰੇ... ਦੂਰ ਰਹੋ ਕਿਸ ਤੋਂ? ਬਾਪ ਤੋਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਜਨਮ ਬਾਏ ਜਨਮ ਫੇਰੇ ਲਗਾਏ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਖੋਲ੍ਹ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇਗੇ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਗਿਣਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਐਕੁਰੇਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਘੱਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਹਨ, ਉਨੇ ਹੀ ਐਕੁਰੇਟ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ - ਗੁਪਤ ਪੇਆਇੰਟਸ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਫਟ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਈ. ਸੀ. ਐਸ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਕਰ ਬੈਠ ਸਕੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੇਆਇੰਟਸ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਂ ਜਾਨਣ ਲਾਇਕ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਵੇਖਣਾ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਘਿਸਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ? ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਨਾਦਿ ਹਨ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸੱਮਝ ਸੀ ਫੇਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦਿਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਤ। 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸ਼ਲ ਤੁਹਾਡਾ

ਵਾਲ ਵੀ ਬੰਕਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੂਲ ਗਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਾਇਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਛੁੱਟੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਕਤ ਵੇਖਣਾ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਰਸਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਅਨਾਜ ਕਿੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਦ ਬਹੁਤ ਅਨਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਵੀ ਅਨਾਜ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਦਾਣਾ ਵੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇੰਨੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਆਫ਼ਤਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰਸਾਤ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਕਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਤੱਤਵ ਆਦਿ ਵਿਗੜਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਂ ਬਰਸਾਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਇਹ, ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਾਠ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਵੈਸਾ ਪਦ ਪਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਘੱਟ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਲਾਓ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਲੇਭ ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਜੇ ਰਗਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਇੰਵੇਂ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਭੂਤ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪੁਜਿਯ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਦਾਤਾ ਬਣ ਸ੍ਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਸਦਾ ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਜਿਯ ਆਤਮਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ, ਲੇਵਤਾ ਨਹੀਂ, ਦੇਵਤਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਇੰਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਚਲੋ, ਮੰਗੋ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪੁਜਿਯ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਅੱਜ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਕੇ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਓ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਬਚਾਓ - ਬਚਾਓ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਪਰੰਤੂ ਦਾਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਨਾਲ, ਸੇਵਾ ਨਾਲ, ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨਤਾ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੇਲਟੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਤੱਤਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਤੱਤਵ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਉਦੋਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡੀ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, 2. ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਅਰਥਾਤ ਵਰਸਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪੋੜੀ ਹੈ - ਸੱਚ ਖਾਣਾ, ਸੱਚ ਪਹਿਨਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਚੇਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰਚਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਘਰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਮ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਵੀਟੈਸਟ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵੀ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਹਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈਕਿਕ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਛੋਟੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੰਗਾਮੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ, ਆਯੁਸ਼ਮਾਨ ਭਵ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਨੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣਗੇ। ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਮਭੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋ ਫੇਰ ਕੋਈ ਝਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝੇ ਇਸਨੇ ਭਗਤੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਸਮਝ ਲੈਣ ਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਅੱਗੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਨਾਂ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਈਆਂ ਹਾਂ। ਸਾਈਲੈਂਸ, ਮੂਵੀ, ਟਾਕੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮੂਵੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਨਾਲ ਤਾਲੁਕ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਸ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨਿਰਕਾਰ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਨੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਕਾਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਠਦੀ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਲਵ ਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਵਨ ਬਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਲੇਗਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਆਤਮਾ ਭਾਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਸ, ਇਸ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਟੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਟਕੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਉੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਵਲਭਾਚਾਰੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਟੱਚ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਲਭਾਚਾਰੀ ਪੰਥ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਵਾਲੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਟੱਚ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਬਣੇ ਜਦੋਂ 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਪਾਵਨ

ਬਣ ਜਾਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੱਤਵ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਧਰਨੀ ਤੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੈਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰਕ ਬਾਪ, ਇੱਕ ਹੈ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਕਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਫੇਰ ਉਲਟੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਸ, ਇਹ ਹੀ ਧੁਨ ਲਗੀ ਰਹੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਦੇਵਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਮਣੇ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਬੁੱਤ (ਮੂਰਤੀ) ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖ ਝਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਬੁੱਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਚੇਤੰਨ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪਿਓਰਟੀ ਨਾਲ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ। ਉਹ ਜੇ ਬੁੱਤ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਆਰਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੂਬਹੂ ਉਹੀ ਸ਼ਕਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੂਬਹੂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੇਤੰਨ ਬਣੇਗੇ ਨਾ। 5 ਤਤਵਾਂ ਦਾ ਚੇਤੰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੂਬਹੂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਫੋਟੋ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਫੋਟੋ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਦੀਦਾਰ ਕੀਤਾ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਨਾ ਆਪ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਖੁਦ ਅਜਿਹਾ ਉਦੋਂ ਬਣੇਗੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਨਾਲੇਜ ਲੈਕੇ ਪੂਰੀ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਦੇ? ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਦੇ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ, ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਜੋ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਣਨਗੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇਗੇ। ਐਕਟਵੀਟੀ ਉਹ ਹੀ ਚਲੇਗੀ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਵੀ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਬਿਗਰ ਕੋਈ ਫਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬੈਠ ਜਾਵਾਂਗੇ - ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਲੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਜੰਗਲੀ ਖਿਆਲਾਤ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਚਲੇਗਾ। ਅਰੇ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਵੱਡੀ? ਹੁਣ ਵੱਡੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਧਾਰਨੇ ਹਨ।

ਨੰਬਰਵਨ ਕਰੈਕਟਰ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਹੈਂ ਹੀ ਪਾਵਨ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਡਿਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਏ ਵਨ ਕਰੈਕਟਰ ਸੀ। ਫੇਰ ਇੱਕਦਮ ਡਿਗ ਗਏ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਰਿਲੀਜਨ ਇਜ਼ ਮਾਈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬੀਜਰੂਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੱਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਝਾੜ ਦਾ ਪਤਾ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਬੀਜ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਜਿਵੇਂ ਜੜ੍ਹ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ ਚੇਤੰਨ ਆਤਮਾ। ਚੇਤੰਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬੇਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਆਤਮਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਮਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪਰਮ ਅਰਥਾਤ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ

ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਸਤੇ ਸੀ ਫੇਰ ਰਜੇ, ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਹੈ ਵੀ ਸਤ, ਹੋਸੀ ਵੀ ਸਤ ... ਕੋਈ ਪੌੜੀ ਵਧੀਆ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਇੰਨੇ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਧਰਮ ਸੰਸਥਾਪਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ, ਨਾ ਇਤਨਾ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਾ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਨਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੇਖਣਗੇ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸਦੀ ਬਣੀ ਹੈ? ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇਵਤਾ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਿਗੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਫੇਰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਾਂ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ 4 ਧਰਮ - ਡਿਟੀਜ਼ਮ, ਇਸਲਾਮੀਜ਼ਮ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨੀਜ਼ਮ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ। ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧਰਮ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹੈ ਇਹ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਕੇ ਸਮਝ ਸਿਆਣੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇਮਾਨ (ਵਿਸ਼ਵਾਸ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਬਣਿਆ ਹੈ! ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੀ! ਸਾਰੀ ਹਿਸਟਰੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਕਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਣ ਗਏ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਕੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ ਉਂਚ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਹਿ ਕੇ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜੋ ਨੰਬਰਵਨ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੱਚਤਾ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਦਿਵਯਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਭਵ: ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸੰਪੂਰਨ ਸੱਚਤਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਤਿਅਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਸਤਿਅਤਾ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਅਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਤਿਅਤਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਆਪੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣਗੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਅਰਥਾਤ ਦਿਵਯਤਾ ਸੰਪਨ ਦੇਵਤਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਹਾਡਾ ਅਨਾਦਿ ਨਾਤਾ ਹੈ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਕਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਿਜਯੀ ਅਸ਼ਟ ਰਤਨ ਕੌਣ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੈਲਯੁ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਪੂਰੀ ਸਿਵਿਲ ਆਈ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਹੀ ਅਸ਼ਟ ਰਤਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜਿਆਦਾ ਵੈਲਯੁ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਸ਼ਟ ਰਤਨ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਉੱਤਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸ਼ਟ ਰਤਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਐਡਾਪਟਿਡ ਚਿਲਡਰਨ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਐਡਾਪਟਿਡ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਐਡਾਪਟਿਡ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਐਡਾਪਟਿਡ ਚਿਲਡਰਨ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਚਿਲਡਰਨ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੱਚੇ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਰਾ - ਭੈਣ ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਨਾਤਾ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਨਾਤਾ ਰਹੇ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈ ਜਾਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਕਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵੈਸੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਕੱਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। - ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬੀ.ਕੇ. ਹਾਂ। ਹਾਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਇਹ ਕੁਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੀ.ਕੇ. ਹਾਂ। ਉਝ ਤਾਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਐਡਾਪਟਿਡ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਸੇਲ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ‘ਸੁਪਰੀਮ’ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੁਪਰੀਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਿਟੀ ਹੈ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ, ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ, ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਅਤੇ ਸੱਤਯੁਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਯੁੱਗੇ ਯੁੱਗੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਯੁੱਗੇ ਯੁੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਨਾ ਅਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਸੰਗਮ ਦੇ ਬਾਦ ਸੱਤਯੁੱਗ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੋ। ਸਭ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਈ ਪਤਿਤ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਡਿਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਲੁੱਕ ਕੇ ਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਜੱਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੰਡਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਅਸੁਰ ਲੁੱਕ ਆਏ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਦਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਪ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰੀ ਇੱਕ ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਆਈ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ? ਵਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਚੜ੍ਹ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜਾਕੇ ਪੱਥਰ ਬਣਿਆ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਝਾੜ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰ ਲੁੱਕ ਕੇ ਵਿਸ਼ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬੈਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਇੰਦਰ ਸਭਾ। ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਖਰਾਜ ਪਰੀ, ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰਤਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ।

ਕੋਈ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਘੱਟ, ਕੋਈ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 9 ਰਤਨ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਡਵਰਟਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਰਤਨ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਹੀਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਾਣਿਕ, ਪੁਖਰਾਜ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਫਿਰ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਪੱਡੇ ਬਣ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਚੰਗਾ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। ਬਾਬਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਨਾ ਦੇਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਗੇ। ਸਿਖਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਅਵਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਭੂਤ, ਲੋਭ ਦਾ ਭੂਤ.....। ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਫੇਵਰੇਟ (ਮਨਪਸੰਦ) ਪੱਡਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੇਕੰਡ ਨੰਬਰ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪੱਡਾ ਇੰਨਾ ਫੇਵਰੇਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿੰਨਾ ਜਿਗਿਆਸੂ, ਜਿੰਨਾ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫੇਵਰੇਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਸਿਖਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਚੰਬੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹਨ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਣ ਤੋਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁੱਦ ਫੌਸ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਦਾ ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। ਸਿਵਲ ਆਈ ਬਦਲ ਕੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਟੁੱਟ ਕੇ ਪੱਕੀ ਸਿਵਲ ਆਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ। ਇੰਨੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਕਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੱਕੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਅਜੁਨ ਪੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਨਾ ਹੋ। ਇੱਕ ਦਮ ਸਿਵਲ ਆਈ ਜੱਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਵਿਜਯ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਵਸਥਾ ਇਵੇਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰੀ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਨਾ ਉਠੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੰਜਿਲ ਹੈ।

ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। 8 ਰਤਨ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਸੂਰਯਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਇੱਥੇ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਫੁੱਲ ਪਾਸ, ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਵਾਲੇ 8 ਰਤਨ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਤਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੀਰਾ 'ਸ਼ਿਵ' ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਰਤਨ ਬਣਾਏ। ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ 8 ਰਤਨ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਹੁ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਰਾਹੁ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਗਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੀ, ਨਾਮ ਹੈ ਵਰਕਸ਼ਪਤੀ। ਸ਼ਾਰਟ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਤੇ ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਰਾਹੁ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੋੜੀ ਮਿਸਲ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰੂਆਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ? ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ? ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਇੰਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਏ ਤਾਂ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅੱਗੇ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 2 - 3 ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕਦਮ ਕੰਡਾ ਬਣ ਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਕਲ੍ਹ ਸੂਦਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਗੋਇਆ ਸੂਦਰ ਬਣਿਆ। ਰਾਹੁ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਗਈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਸੀ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਲਗਿਆ, ਫਿਰ ਰਾਹੁ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਗਈ। ਟਰੈਟਰ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਜਾਈ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਦੂਜੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਲੋਕੀ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰਨ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਟਰੈਟਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਐਰੋਪਲੇਨ ਸਮੇਤ ਜਾਕੇ ਦੂਜੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਲੋਕ ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਾਪਸ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਨ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਐਰੋਪਲੇਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਹੋ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਲਾਜ ਰੱਖੋ। ਦਰੋਪਦੀ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨੰਗਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਓ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨੰਗਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਇਹ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਸਤਰੀ -- ਪੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆ, ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ। ਰਾਮ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਰਾਮ - ਰਾਮ ਜੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਧੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ

ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਸੁੱਧ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੱਦ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਲਕ ਅਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੱਦ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਹਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਹੈ। ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਲੂਮ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। । ਬੱਚਾ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ । ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਕੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹਾਂ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਕੋਈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਮਧੰਮ, ਕੋਈ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ, ਕੋਈ ਕੀ। ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਲੈਣਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਖੂਬ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਫੁੱਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ। ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਕੰਡਾ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ ਉੰਨੀ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਰਿਹਾ। ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਬੁਢਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ। ਵਾਨਪ੍ਰਸੂ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਘੱਟ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹਰਜਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਲਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਅਬੋਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਸਕੂਲ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਡੁੱਬੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਦੇਵਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦਾ ਮਨ ਪਸੰਦ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਵਗੁਣ ਕੱਢ ਦੇਣੇ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੰਡਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ।

2. ਫੁਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਪੂਰੀ ਸਿਵਿਲ ਆਈ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਣੀ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਤ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਸਤਿਅਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਿਵਯਤਾ ਸੰਪਨ ਭਵ:

ਜੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਸਵ: ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਤ ਪਰਿਚੈ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਤਿਅਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਸਦਾ ਸਤਿਅਤਾ ਜਾ ਦਿਵਯਤਾ ਸੰਪਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਅਤਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਸਤਿਅਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਕਾਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਭੱਜ ਜਾਣਗੀਆਂ।

“ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਲਟੀ”

ਅੱਜ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਕਿੰਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਭਾਗਿਆ ਤਾਂ ਜਨਮ- ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਜਨਮ- ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰੀਪਣ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਦੀ ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਆਪੇ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਅਲੋਕਿਕ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਝਲਕ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਫ਼ਲਕ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਿਆਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ, ਫ਼ਖ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ। ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਲਟੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਰੇਇਲਟੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਰੇਇਲਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਲਟੀ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਲਟੀ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਲਟੀ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਨੋਖੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਆਰੇ ਅਲੋਕਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤਿ ਨਿਆਰੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਲ੍ਹਾ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੜੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ - ਵੇਖ ਅਤਿ ਹਰਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਫ਼ਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਅਜਿਹਾ ਬਣਦਾ ਜੋ ਦੂਸਰੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਕਿ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਪਿਆਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੁਰ ਚਲਕੇ ਆਵੇ। ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਨਾਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਦਾ ਜਗਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਵਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣੇ ਹੋ? ਆਪਣੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੋਚਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ? ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਅਮੁੱਲ ਹੀਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਤਨ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਸਧਾਰਨ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਆਤਮਾ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀਆਂ ਜਨਮ ਪਤਰੀਆਂ ਵੇਖ ਲੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕਿਨੀਆਂ ਵੀ ਧਨ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ, ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਕੀ ਲੱਗਣਗੇ? ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਹੁਣ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣ ਲਗੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਭਰਪੂਰ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ, ਬਾਹਰ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਮਰਥ -ਪਨ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸਧਾਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਧਾਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨਤਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਖੁਦ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇੰਨੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਲੋਕਿਕ ਕੰਮ ਵਿਵਹਾਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਅਲੋਕਿਕ ਅਲ੍ਹਾ ਲੋਕ ਹੋਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਸਭ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ ਜੋ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ, ਚੇਹਰੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰਾਪਣ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝ ਨਾ ਵੀ ਆਵੇ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰ ਉਠੇ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ ? ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰੂਪੀ ਤੀਰ ਬਾਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੈ ਹੀ ਆਵੇਗਾ। ਸਮਝਾ। ਇੰਨੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭੋਲੇਪਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਇਤਨੇ ਭੋਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਗੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ, ਉਹ ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੁੱਲਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਭੋਲੇ ਹੋ ਗਏ! 63 ਜਨਮ ਉਲਟਾ ਪਾਠ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਗੱਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਭੋਲੇ ਹੋ! ਬਾਪ

ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੋਲਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਭੋਲੇ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ੁਲਮ, ਮਾਸਟਰ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣੇ। ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੁਆਰਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਸਧਾਰਣਤਾ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨਤਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਭੋਲੇ ਤੋਂ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਬਣ ਚਮਕਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।"

ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਭਰਾ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ :- ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਮਧੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਮਧੁਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਇਹ ਹੀ ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਮਧੁਰਤਾ ਵੀ ਅਤਿ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਵੀ ਅਤਿ। ਅਜਿਹਾ ਬੈਲੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਧੁਬਨ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਮਧੁਬਨ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ, ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਹੈ। ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਨਾ ਚਾਹੇ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇੱਥੇ ਦਾ ਇਹ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਨਿਆਰੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਭਾਵੇਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਵੇਂ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਦਾ ਅਸਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਲਹਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਥੋੜ੍ਹੇ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਫੇਰ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਟੇਜ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਟੇਜ ਸੈਕਟਰੀ ਹੈ, ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਟੇਜ ਦਾ ਰੱਖੇਗਾ ਨਾ, ਜਾਂ ਸਮਝੇਗਾ ਇਹ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਗੁਲਦਸਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵੀ ਜਿਸ ਵਕਤ ਉਹ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ, ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਸਮਝੋ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ਸਮਝੋ ਪਰ ਮਧੁਬਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਟੇਜ ਤੇ ਹੋ। ਮਧੁਬਨ ਮਾਨਾ ਮਹਾਨ ਸਟੇਜ। ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਹੋਏ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਧੁਬਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਰਥਾਤ ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ।

ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹਰ ਬੋਲ ਮੋਤੀ ਹੈ। ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਮੋਤੀ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਧੁਰਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਬੋਲ ਬੋਲੀਏ ਜੋ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸੋਚਣ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬੋਲ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬੋਲਾਂਗੇ। ਸਭਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੇ, ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੇ। ਜੇ ਵੀ ਬੋਲ ਨਿਕਲਣ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣ ਜੋ ਕੋਈ ਟੋਪ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਰਪੀਟ ਕਰਕੇ ਸੁਣੇ। ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਟੋਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਧੁਰਤਾ ਦੇ ਬੋਲ ਹੋਣ। ਅਜਿਹੇ ਮਧੁਰ ਬੋਲ ਦਾ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸਵਤਾ (ਆਪੇ ਹੀ) ਫੈਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਰ ਬੋਲ ਮਹਾਨ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਮਨਸਾ ਸੰਕਲਪ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਧੁਰ ਹੋ, ਮਹਾਨ ਹੋ। ਹੋਰ ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ - ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹਨ ਉਤਨੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਅਤਿ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਵੀ ਉਨੀ ਹੀ, ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਕਿਵੇਂ ਦੀ। ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਹੋਵੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵੀ ਫਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤੇ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਸਨੇਹ ਜਾਂ ਸਭਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੂਰਗ ਦੇ ਰਾਜਭਾਗ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਭਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਇੱਕ ਵਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਇਤਨਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਇਸ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਿਆ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਨਾ! ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਰੀਵਾਇਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਪੱਕੀ ਕਰਦੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਦੇਵੋ ਰੋਜ਼ ਉਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਰੀਵਾਇਜ਼ ਕਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਹ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਸਦਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਸੋਚ ਲਿਆ ਕੀ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਰੀਵਾਇਜ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰਪੀਟ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਾਰੇ ਜਿਸ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ

ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਲਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ। ਇੱਕ ਕੋਣੇ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫੈਲਦਾ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

"ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਪਲਾਨ"

ਇਸ ਸਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਗਰੁੱਪ ਬਣਾਓ ਜਿਹੜੇ ਗਰੁੱਪ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫੈਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸਥਾਨ ਲੈਕੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਉਠਾ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿੰਬਲ ਵਿਖਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਫੈਲੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਹੀ ਕਈ ਗਰੁੱਪ ਬਣੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੇਕਰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੇ ਗੁਣ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਕਤੀ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਵਰੂਪ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਜੇਕਰ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਗਰੁੱਪ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਸਵਤਾ ਹੀ ਫੈਲੇਗਾ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਸਭ ਲੋਕ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਦਾ ਅਸਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤੇਜ਼ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਰੂਪ ਹੋਵੇ, ਗਰੁੱਪ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਹਿਜ ਵੇਖਕੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੋ, ਦੋ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਇੰਨੇ ਫੈਲਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪਰੂਫ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪਰੂਫ਼ ਬਣਾਓ। ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸਭ ਕਹਿਣ ਕਿ ਹਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ੁਭ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਵਿ੍ਰਤੀ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਾਓ। ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਮਨਸਾ ਦਾ ਅਸਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਓਨਾ ਵਾਣੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਵਾਣੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ 100 ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਫੈਲਾਓ ਤਾਂ ਹੀ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਨਾ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕਾਨਫਰੈਂਸ ਕਰਨਗੇ, ਯੂਥ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰਨਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਹੋਣੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿ੍ਰਤੀ ਨਾਲ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫੈਲਾਉਣਾ। ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸਹਿਣਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸਤਿਅਤਾ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਦੇ ਵਿਜੇਯੀ ਭਵ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਸੱਚੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਚਲਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ, ਕਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸਤਿਅਤਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਆਪੇਜਿਸ਼ਨ ਹੋਈ ਫੇਰ ਵੀ ਘਬਰਾਏ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਅਤਾ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਣਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਝੁਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਰ ਮਨਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਦਾ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮੈਂ ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਜੋ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਿਉਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਤੇ ਉਹ ਹੀ ਗੱਲ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਹੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਹੋਰਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਨਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲਵੋਗੇ। ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿੱਥੇ ਬਣੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਸਨੂੰ ਵਚਿੱਤਰ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੀ ਇੱਕ - ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਦੇਹਧਾਰੀ ਇੱਕ - ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪ ਜਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋਣ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਮਣੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਨਿਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਆਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ, ਆਨੰਦ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਕੋਈ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਕਦੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਦਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਹੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਥ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਬੈਠ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਵੀ ਬਾਪ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਅਵਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਹੇ ਆਤਮਾਓ, ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੇ ਬਾਬਾ, ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ - ਸਤ ਬਾਬਾ, ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ - ਸਤ ਟੀਚਰ, ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ - ਸਤਗੁਰੂ। ਸਿੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਲੋਗਨ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਉਂਦੇ ਕਦੋਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ ਕਰਤ ਨਾ ਲਾਗੀ ਵਾਰ...। ਕਦੋਂ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ? ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਗੁਰੂ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਫੇਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮੁੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਵਾਂ ਹੀ ਕਿਉਂ! ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਾਲ ਆ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਮਹਾਕਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਆਕੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਹਾਂ ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ ਵਾਇਆ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਮਾਸਟਰ ਸੁਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਰੋਜ਼ ਸੁਜਾਗ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਵਿਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਏ ਸੀ, ਫੇਰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਈ ਸੀ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਹੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਤੇ ਚੱਲੇ ਵੀ ਨਾ। ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਚਲਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਛੁੱਟੋ। ਇੰਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੱਕ - ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਓ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ। ਸ਼ੁਰੂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਖੁੱਦ ਹੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੀ ਬਾਪ ਸਾਵਧਾਨ ਨਾ ਕਰੋ, ਛੱਡ ਦੇਵੋ? ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਜਦ ਤੱਕ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਲੜਾਈ ਦਾ ਵੀ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਨਾ। ਲੜਾਈ ਲਗੇਗੀ ਵੀ ਉਦੋਂ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਉਦੋਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਕਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਦੂਸਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਆਉਣਗੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਢਿਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ, ਉਹ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਭ ਇੱਕ ਰਸ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਯੁੱਧ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਜੇ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਦੀ ਲਿਸਟ ਬਣਾਓ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ। ਭਗਵਾਨਵਾਚ ਮੈਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ, ਇਹ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਇੰਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੇ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਦਸਣਾ ਪਵੇ। ਭਗਵਾਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੇ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰਾਮ, ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਵਿਕਾਰ ਲੈ - ਲੈ ਕੇ ਗਲਾ ਹੀ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਂਦੇ - ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਗਲਾ ਹੀ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣਵਾਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ?

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੋ। ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਸ ਬਾਬਾ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਕਲੇ - ਅਜਿਹਾ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਰੁਸਤਮ ਬਣ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕਦਮ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਤੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਰੁਸਤਮ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਫ਼ਾਨ ਆਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਫ਼ਾਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਨੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਣ ਬਣੇਗਾ। ਇਹ ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਇਹ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਹੁਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਰੈਕਟਰ ਦੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਅਬਲਾਵਾਂ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਪਰਵਸ਼ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਰਾਵਣ ਦੇ ਵਸ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਮ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵਸ। ਉਹ ਹਨ ਰਾਵਣ ਦੇ ਵਸ। ਤਾਂ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਜਾਵੇ। ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੋਤਾਮੈਲ ਵੇਖੋ, ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸੁਰੀ ਚੱਲਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੀ? ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਦੋ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਕਦੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਦ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੈਵੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਆਸੁਰੀ ਚੱਲਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੀ?

ਵਰਦਾਨ:- ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੱਡੀ ਦਿਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਿਮਤਵਾਨ ਭਵ: ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਵੇ, ਮਨ ਦਾ ਤੁਫ਼ਾਨ ਹੋਵੇ, ਧਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਹੋਵੇ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਹੋਵੇ - ਉਸ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਵੱਡੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਬਣੇ। ਜਦੋਂ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਆ ਗਿਆ, ਦਰਦ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਚ - ਸੋਚ ਕੇ, ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਬਣ ਵਧਾਓ ਨਹੀਂ, ਹਿਮੰਤ ਵਾਲੇ ਬਣੇ, ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚੇ ਹਾਏ ਕੀ ਕਰਾਂ .. ਹਿਮੰਤ ਨਹੀਂ ਹਾਰੋ। ਹਿਮੰਤਵਾਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਸਵਤਾ ਹੀ ਮਿਲੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਮਨ ਨੂੰ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਬਾਪ ਦੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਤੁਸੀਂ ਹਜ਼ਮ ਕਰ ਲਵੋਗੇ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਿਵਾਲਯ ਅਤੇ ਵੇਸ਼ਾਲਯ। ਇਹ ਦੋ - ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਰਗ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚੇ ਸੀ। ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਦਾ ਇਹ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਨੀਚ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਦੇਵੀ -, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨੀਚ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਤੇ ਨੀਚ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸਦੇ ਹਨ -, ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਫੇਰ ਕਿੰਨੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਉੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ ਜੋ ਫੇਰ ਹੁਣ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਸ਼ਿਵਾਲਯ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ ਫੇਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਹੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਵਾਈਸਲੈਸ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੋ ਅੱਖਰ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਨਿਸਟ ਹੈ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮ ਲਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਲਾ ਘੱਟਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਹਾਂਗੇ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਵਿਕਾਰੀ ਨਾ। ਇੱਕਦਮ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਵਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਗੌਰਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਾਂਵਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਸਾਡਾ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ ਫੇਰ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ, ਤੁੰਡਾ ਵਿੱਚ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਪਿਛੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਲਡ। ਵਿਸ਼ੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਸ਼ੀਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਵਾਈਸਲੈਸ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਾਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਫੁੱਲ ਸੂਰਗ, ਫੇਰ ਤੁੰਡਾ ਵਿੱਚ ਸੈਮੀ ਸਵਰਗ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਫੇਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਆਉਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਈ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸੀ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਸ ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਯ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵਾਲਯ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੂਰਗ ਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਇੰਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗਪੌੜੇ ਹਨ - ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਸੱਚ - ਸੱਚ ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਰੋਗ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਪਹਿਲੋਂ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਖਾਣ- ਪੀਣ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਵੇ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਦੇ ਸਿਗਰੇਟ, ਬੀੜੀ ਆਦਿ ਦਾ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕੀ? ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਦੇ ਅੰਡੇ ਜਾਂ ਬੀੜੀ ਆਦਿ ਦਾ ਭੋਗ ਰੱਖਿਆ ਹੈ? ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਦੇਹ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬੈਠ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਨਾਨਕ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਲਿਆ। ਸਿੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਉਹ ਗ੍ਰੰਥ ਆਦਿ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਗਏ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਗ੍ਰੰਥ ਵੀ ਇਤਨਾ ਛੋਟਾ ਹੱਥ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਗੀਤਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਮਨੇ ਜਿਵੇਂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗੀਤਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ

ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪਵਿਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਇਵੇਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗਿਆਨ ਇੱਕਦਮ ਉਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲ ਵੀ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਹਿਲਾ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇ। ਗੀਤਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਗਾਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਧਾਰਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਫਿਲਾਸਫੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਪਰਿਚਊਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਸਪਰਿਚਊਲ ਫਾਦਰ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਪਰਿਚਊਲ ਫਾਦਰ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਪਿਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਮਿਸਲ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਤਾਕਤ ਆ ਜਾਵੇਗੀ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਜੋਹਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਲਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੀ ਤਲਵਾਰ 100 ਰੁਪਏ ਵਾਲੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਤਲਵਾਰ 3-4 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੋਗ ਦਾ ਬਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੋਹਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਜਲਦੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਵੀ ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰਵਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣਾ ਰਬ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਈ। ਕਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਭਜੇ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇੰਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਬਨਣਗੇ। ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਤੋਂ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਪਾਵਨ ਅਰਥਾਤ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਫੇਰ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਹ ਖਾਦ ਨਿਕਲੇ ਕਿਵੇਂ? ਆਤਮਾ ਸੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਸੱਚਾ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰੀਰ ਗੀਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਝੂਠੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਮਨ - ਵੰਦਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵੱਡਾ ਚਿੱਤਰ ਆਇਲਪੇਂਟ ਦਾ ਗਦੀ ਤੇ ਲਗਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਬਾਹਰ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ਖਿਆਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚਮਾਟ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਮਨ ਭਜਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਨਾ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾਰਾਇਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੈਤੰਨ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫੇਰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਗੁਰੂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ...। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਿਸ ਦਾ ਹੋਇਆ? ਸਭਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਮਾ: ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗੁਰੂ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੇ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਇੰਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਾਲਯ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਵੇਸ਼ਾਲਯ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਾਲਯ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਮਾਇਆ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਵੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਸੂਟਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਸੂਟਿੰਗ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਭ੍ਰਕੁਟੀ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਘਿਸਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵੰਡਰ ਆਫ ਵਰਲਡ। ਹੈਵੀਨ ਅਥਵਾ ਸੂਰਗ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਵਾਂਗੇ। ਜਾਣਾ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ - ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਗੱਡ ਫਾਦਰ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਹੋਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਤੇ ਕਰ ਨਾ ਸਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਫੇਰ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ

ਨਾ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ, ਜਾਗਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਗੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਪਾਵਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸਤਰ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਆਕੇ ਕੀ ਹਾਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਘਸੁਣ ਮਾਰ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਮੂੰਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਫੇਰ ਇਤਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਗੰਧੂਵੀ ਵਿਆਹ ਵੀ ਕਰਕੇ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਸਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਇੱਕ ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਾਂਗੇ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਕੰਗਣ ਪਹਿਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਧਾਗਾ ਆਦਿ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੀਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਓ - ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਐਲਾਨ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇੰਨੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ ਭਾਰਤ ਵਾਈਸਲੈਸ ਸੀ, ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਬਣਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਵਾਈਸਲੈਸ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗਾ? ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਤਾਂ ਵੀ ਅਹੇ ਭਾਗਿਆ, ਪਰੰਤੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਉਦਘਾਟਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਉਤਘਾਟਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ- ਹੈ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਖੁੱਦ ਨਹੀਂ ਬਣਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾ ਕੇ ਖੁੱਦ ਡਿਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇੱਕਦਮ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜੰਨਮ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਹੈ।

2. ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਸਾਮਣੇ ਰੱਖ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਫਾਲੇ ਕਰ ਗਈ ਨਸੀਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਦੁਆਰਾ ਨੈਗਟਿਵ ਨੂੰ ਪੋਜ਼ਟਿਵ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਭਵ:
ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ। ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਨਾਲ ਨੈਗਟਿਵ ਨੂੰ ਪੋਜ਼ਟਿਵ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਟੈਨਸ਼ਨ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ, ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਵਾਣੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਲੇਕਿਨ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ, ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡੋ, ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਚੈਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨੀਂਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਕੋਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਮਨਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋਗੇ ਤਾਂ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਚੋਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਧਾਰਨ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗੀ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਨੀਂਦ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੱਠ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝੋ। ਇੱਥੇ ਜੱਦ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਹ ਕੋਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁਜਾਗ ਹੋ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਓ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਜਾਗ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬਗੈਰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਖੁੱਦ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਿਆ ਮਿੱਠੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਯਾਦ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੈਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨੀਂਦ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੇਆਇੰਟਸ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਸੱਤਵੀ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਨ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਬਦਸੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੱਠ ਯੋਗ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀਆਂ, ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਬਦਸੂਰਤ ਬਣ ਜਾਣਾ ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੁਜਾਗ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਇਹ ਕੋਈ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕੰਮ - ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ, ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਕਰਾਂਗੇ ਨਾ। ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਬੈਠੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਾਨ ਹੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਦੇਹ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਭ ਹਠਯੋਗੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਰਿਧੀ ਸਿਧੀ ਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀਆਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭੋਗ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਨਾ ਬਾਬਾ ਦੀ ਵਾਣੀ ਸੁਣ ਸਕਣਗੇ। ਤਾਂ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਆਕੇ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਓ, ਫੈਰਨ ਆਓ, ਬੈਠੇ ਨਹੀਂ। ਖੇਲ੍ਹਪਾਲ ਕਰਨਾ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਘੁੰਮਣਾ ਫਿਰਣਾ ਰੁਲਣਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰੁਲਣਾ ਪਿੱਟਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਧਿਆਰਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਮੀਰਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਯੋਗ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਥੋੜੀ ਨਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ? ਸ੍ਵਰਗ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣੀ? ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟੇ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਆਦਿ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਨਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚੀਆਂ ਆਪੇ ਹੀ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੱਮਾ- ਬਾਬਾ ਥੋੜੀ ਨਾ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਪਿੱਛੋਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਬਿਠਾ ਕਰ ਕਹਿ

ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਸੀ ਖਿੱਚੋ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰੱਸੀ ਖਿਚਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਣਗੇ, ਮਰੂਆ ਮੈਂਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ... ਇਨ੍ਹੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਸਹਿਤ ਕੋਈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ। ਇਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣਾ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬਿਨਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਵੇ ਕੌਣ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ, ਕਾਇਆ ਵੀ ਨਿਰੋਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਖੇਲ੍ਹ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਖੇਲ੍ਹ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਨਿਆਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਸਨਿਆਸੀ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ। ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਉਹ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਸਾਰਾ ਉਲਟਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਭਗਵਾਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਆਵੇਗਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਲਦੀ ਕਰੋ। ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਰਜੁਨ ਦੀ ਘੋੜਗਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਰਜੁਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਸੀ ਨਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਅਤੇ ਕੌਰਵਾਂ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅਥਾਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਬਾਪ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਪਰਾਏ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਰਾਮ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ, ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਰਾਮ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਝਾੜ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਤਨੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੀਜ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਬੈਠਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਸਦਗਤੀ ਕੌਣ ਦਿੰਦਾ? ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਨੇਕ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜਨਮ ਤਾਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। ਮਰਾਂਗੇ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬ੍ਰਿਜ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਸੇਰੇਮਨੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਬ੍ਰਿਜ ਬਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ (ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਸੇਰੇਮਨੀ) ਬਾਪ ਨੇ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਤਿਆਰੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਸਰਕਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਲਵੇ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਤਿਆਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਝਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਮਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੜਤ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਇਮਿਟੇਸ਼ਨ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਜਲਦੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰੀਅਲ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਝਟ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮਕਾਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ, ਸਫਾਈ ਆਦਿ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੋਨੇ ਦੀ ਦਵਾਰਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਾਓ ਪਿਓ ਭਾਵੇਂ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਨਹੀਂ।

ਜਨਮ- ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਇਹ ਗੰਗਾ ਸਨਾਣ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕਤੀ- ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਆ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਡਰਾਮਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਭ ਐਕਟਰਜ਼ ਸਟੇਜ ਤੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੋ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ, ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕੌਣ ਜਿੱਤ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ। ਉਹ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੇ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ ਉੱਥੇ ਝਾੜ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ਫੇਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਰਾਜਾਈ ਆਦਿ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਡਬਲ ਤਾਜ, ਫੇਰ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਸੀ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੰਦਿਰ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪਦਮ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਤਨੀ ਕਮਾਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਡਿਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਬਰਦਸਤੀ ਲਾਟਰੀ ਗਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਦੀਦਾਰ ਤਾਂ ਘੁੰਮਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਸੁਜਾਗ ਰਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਕੇ ਹਰ ਪਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਦ੍ਰਸ਼ਟਾ ਭਵ:
ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਤੀ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹੀ ਅੰਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਲਚਲ ਅਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਿਟਪਿਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੇਕ ਉਲਝਣਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਧਨ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਉਪਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹਨ, ਸੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਮਨ ਬਾਪ ਵਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਿਰਣੈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਭ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਦ੍ਰਸ਼ਟਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹਲ ਕਰ ਲੈਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹੁਣ ਸਭ ਕਿਨਾਰੇ ਛੱਡ ਘਰ ਚਲਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ, ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹਾਦੁਰੀ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਅਤੇ ਡਿਸ ਰਿਗਾਰਡ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਡਿਸਰਿਗਾਰਡ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਡਿਸਰਿਗਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਡਿਸਰਿਗਾਰਡ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬਣੇ, ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜੇ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਜੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਹਿਜ ਹੈ ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਰੀਤੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਜਾਂ ਅਮਰਨਾਥ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੇ ਬੜੀ ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਤਾਂ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਪਤਾ ਚਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਣ। ਯੁਕਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਸਾਲ - ਪਹਿਰੇ ਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਵੇ, ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਾਪ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਲਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਵੇਂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ - ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਬੈਠਦੇ ਇੱਕ ਪੰਥ, ਦੇ ਕੰਮ - ਪਹਿਰਾ ਵੀ ਦੇਵੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਪਹਿਰੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦਿਨ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੇ ਪਹਿਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਹਿਰਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਹ ਵੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ। ਇਹ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦਸੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕੋਗੇ ਉਤਨਾ ਬਾਹਰ ਧੰਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਮਧੁਬਣ ਵਿੱਚ। ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰੀਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ। ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਬੈਠ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਫੇਰ ਇੱਕ ਜਾਵੇ ਜਾਂ 2 - 3 ਜਾਣ। ਇਹ ਚਾਂਸ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ ਇਹ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਾਰਥ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਹਾਦਰੀ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹਾਲੇ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਕਈ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਈਏ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਕਾਂਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿਨੇ ਝਗੜੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਜਨਮ- ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਬੋਝਾ ਉਤਾਰੋ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੈਠਕੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਇਹ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੈਗਾਮ ਦੇਵੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਲ ਮਾਨਾ ਤਾਕਤ, ਸ਼ਕਤੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ? ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਾਈ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਈ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਚਾਰਟ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਵਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਸ਼ਾਦੀ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕੋਈ ਕਰੇ, ਨਾ ਕਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਬਾਪ ਰਾਏ ਤਾਂ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਜੇ ਮਿਲੇ, ਸਭਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ। ਦੇਸਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹਨ, ਬੈਜ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਬੈਜ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਰਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬੋਝਾ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬੋਝਾ ਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਫੇਰ ਵੀ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੰਵੇਂ - ਇੰਵੇਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੰਵੇਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਆਉਣਗੇ। ਸਰਕਸ ਵੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਖੂਬਸੂਰਤ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਬਣਾਓ, ਜੇ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਣ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕੁਝ ਸਰਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਐਣਾ (ਧਿਆਨ) ਬਹੁਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੱਚੇ ਗਫਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਵੀ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ, ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਬਿਨਾਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੂਰੇ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਬੈਜ ਤੋਂ ਸਮਝਾਓ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੰਵੇਂ ਅਰਥ ਸਮੇਤ ਮੈਡਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲੇ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਡਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਮੈਡਲ, ਸਭ ਵੇਖਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵਾਇਸਰਾਏ ਤੋਂ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਵਾਇਸਰਾਏ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪਾਵਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ ਲਗੇ ਪਏ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰਵਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਬਾਕੀ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਾਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਮੀਨ ਢੇਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਫੇਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਕੋਈ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾਪਾਸ ਜੋ ਜਾਣਗੇ। ਆਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫੇਰ ਪੜਾਈ ਆਦਿ ਛੱਡਕੇ ਨੈਕਰੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਨੈਕਰੀਆਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਠਿਨ ਕਾਇਦੇ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ ਜੋ 21 ਜਨਮ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਲੇਟੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਨੀਂਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਲੇਟੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਹੈ।

ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਟਾਈਮ ਪਿਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਠਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੂਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਾਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਇੱਥੇ ਚਾਰਟ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲ ਸੁਧਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਗੋਪਾਂ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਚੰਗੀ ਹੈ।

ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਕਰੀਏ? ਜੇ ਮਜਬੂਤ ਸੈਸੀਬੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਉਹ ਕਦੇ ਇੰਨੇ ਲਿਖਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਰੀੜ ਬੱਕਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਹਿਜ ਦਸਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ, ਜੋ ਆਕਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਕੱਚੀ ਗਾਲੀ। ਇਤਨੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ ਜੋ ਬਾਤ ਮਤ ਪੁੱਛੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਰ ਕੀ ਸਹਿਣ ਕਰਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੰਗ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਆਕਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਇਤਨਾ ਸ਼ੌਂਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਚਲਣ ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਉਹ ਵੀ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੀ ਸਮਝਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਦ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਡਿਸਰਿਗਾਰਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਤਾਂ ਡਿਸਰਿਗਾਰਡ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੇ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਬਾਬਾ ਮਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਨਾਣ ਕਰਦੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਭੇਜਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ, ਯੋਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੰਕਾਰ ਵੀ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀਆਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚਨੀ ਹੈ। ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਫਿਕਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇਪਨ ਦੇ ਫੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਉਲਝਣਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਰੇ, ਟਰੱਸਟੀ ਭਵ: ਜਦੋਂ ਬੁੱਧੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝ ਲੋ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾਪਨ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਆਇਆ ਉਥੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਫੇਰਾ ਹੋਇਆ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣਕੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲ ਗੜਬੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮੇਰਾਪਨ - ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ... ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਹੀ ਉਲਝਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਲਝਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਟਰੱਸਟੀ ਬਣ ਉਲਝਣਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਉਲਝਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਦਿਲ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘਬਰਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਚੈਤਨਯ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚਯ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਣਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਿਹੜਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਨਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਤੋਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਦਾ ਪਾਰੂ ਚਲਿਆ, ਇੰਨੇ ਹੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ। ਨਲਨੀ ਬੇਟੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋ? ਕਿਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੋ? ਬਾਪ ਦੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੋ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕੁਝ ਯਾਦ ਹੈ? ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਹੋਰ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੋ? ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਹੈ! ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਸਵ: ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਚੱਕਰ ਵੀ ਫਿਰਾਣਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਉਥੋਂ ਆਵਾਂਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਫੇਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੱਕਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਦੇਵਤਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਕਹੇ ਜਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਪੁਰੀ ਕਹੋ, ਸ੍ਰਰਗ ਕਹੋ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੈਸ ਸਨ, ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਵੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਬਣਨਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਜੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵੀ ਹੋ, ਬੇਲਦਾ ਚਲਦਾ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਹੋ। ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣੇ ਹਨ। ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਫੇਰ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰਲੇਕ। ਅਮਰ ਅਰਥਾਤ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੈਠੇ- ਬੈਠੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਮਰਲੇਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਸੀਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸਜ਼ਾ ਭੋਗਨੀ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਜ਼ਾ ਭੋਗਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਾਪ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਦੂਸਰੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖਧਾਮ ਰੱਖੋ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਜਪ - ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੁਕਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਸਤੋਪਧਾਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਸ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ... ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਬਣੋ। ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਇੰਨੇ ਕਹਿਕੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਆਏ ਸਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਰਬੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਬ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਉਹ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਸਨੇ ਰੱਖਿਆ? ਜਿਵੇਂ ਛਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਸਭਦੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਹੈ। ਬੁਰੀ (ਬਿੰਦੀ) ਜਦੋਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ। ਬਿੰਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਸੂਕਸ਼ਮ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਜੇਕਰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਕੀ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਅਰਥ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ, ਫੇਰ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਜਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ

ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਮਾਨਾ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇੱਥੇ ਜਾਵੇ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਥਾਈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਅਲੰਕਾਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੰਖ ਆਦਿ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕੀ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਣ ਨੂੰ ਸ਼ੰਖ ਧੁਨਿ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਲ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਕਤ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਦਾ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ। ਬਾਪ ਉਪਾਏ ਦਸਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਕੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੂਸਰਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਅਥਵਾ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਮੈਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਾਂਗੇ? ਕਿੰਨੀ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਹਿਜ ਨਾਲੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੰਮ - ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਨੌਕਰੀ ਆਦਿ ਕਰੋ, ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ ਉਹ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ, ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਵੀ ਸੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚੀਆਂ ਵੀ ਭੋਗ ਲੈਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮਹਫਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਜਦੋਂ ਭੋਜਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮੰਤਰ ਜਪਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ ਸਨਿਆਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਮਲਕੀਅਤ ਆਦਿ ਸਭ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੁਣ ਅੰਦਰ ਘੁਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਨਿਆਸ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਾਇਆ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਫੇਰ ਵੈਸ਼, ਸੁਦਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ... ਉਹ ਲੋਕ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੇਪ ਛੋਪ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਲਟਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਹਮ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਕਸ਼ੱਤਰੀ ਬਣੇ, 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਫੇਰ ਵੈਸ਼ ਸੁਦਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂਕਿ 84 ਦੀ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਖੇਡਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਕਰਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਸੱਚਾ ਤੀਰਥ ਹੈ- ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਹੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਾਣਗੇ ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਹੋਲ ਲਾਟ ਇਕੱਠਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ? ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦੋਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਨ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ, ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਇੱਕ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਘਰ ਤੋਂ ਰੁਸੇ ਉਹ ਭਗਵਾਨ, ਫੇਰ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ, ਕਰੇੜਪਤੀ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਹਫਿਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗੰਦੇ ਖਾਨ - ਪਾਣ ਦੀ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਪਰਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਵਿਕਾਰੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਨਿਸਟਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਬੋਲਾ - ਸਾਡੀ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਸਿਵਿਲ ਆਈ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਬੱਚੇ ਸਿਵਲ ਆਈ ਬਣੇ। ਜਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਉਹ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉੱਡ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਭ੍ਰੂਟੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ। ਅਕਾਲ ਆਤਮਾ ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਤੇ

ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬੁੜ੍ਹਾਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮਰੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਰਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਰਾਮਰਾਜ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਤਾਂ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅਰਥਾਤ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ - ਹੇ ਬੱਚੇ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਖੁਦਾ ਦੇਸਤ ਉਹ ਹੈ। ਅਲ੍ਹਾ ਅਵਲਦੀਨ ਦੇ ਨਾਟਕ, ਹਾਤਮਤਾਈ ਦਾ ਨਾਟਕ - ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਘੱਟ ਪੈਦਾ ਹੋਣ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਆਬਾਦੀ ਜਾ ਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਤਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਰਾਮਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਲਗਾਕੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ। ਬਾਕੀ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਲਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕੱਟਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਹਿੰਸਕ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਗਲਾਨੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਹਿੰਸਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਣਾ ਇਹ ਵੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਜਦਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਾਂਗੇ ਅਤੇ ਗੋਲਡਨ ਸਪੂਨ ਇਨ ਮਾਉਥ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਸਪੂਨ ਇਨ ਮਾਉਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਕੋਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਇਤਨਾ ਧਨ ਮਾਲ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਛਾ

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰੋਣਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ ਦੇਸਤ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਿਵਿਲ ਆਈ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਟੈਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਦੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ ਦੇਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਭਵ:
ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅੰਦਰ ਟੈਸ਼ਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਹਿਮੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ ਦੇਵੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੱਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਲੱਤ ਬਣਾਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੱਲਣ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ ਦੀ ਲੱਤ ਦੇਵੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਗਿਆਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਦਾ ਸੋ ਬਹੁਤ ਟਿਪਟਾਪ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅੰਦਰੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਰਮਾਣ ਬਣੇ ਕੋਮਲ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਆਲ ਰਾਉਂਡਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ, ਹੁਣ ਪਾਰੂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਯ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹੋ ?

ਉੱਤਰ:- ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੇਟੀ। ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੱਬ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਲੇਕਿਨ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਿਯਸ਼ਾਲੀ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਕਿਸਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦਾ, ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਬੰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ, ਆਪਣਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਯਾਦ ਹੈ? ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹੋ? ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਨਾ? ਘਰ ਚਲ ਕੇ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁੱਖਧਾਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਦੁੱਖਧਾਮ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ। ਹੁਣ ਇਸ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ, ਜਾਨਾ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਅਥਵਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਘਰ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਆਉਗੇ, ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਹ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਚੱਲੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ, ਕਹਿਣਗੇ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਲੇਫ਼ੂ ਫ਼ਾਰ ਹੇਵਿਨਲੀ ਅਬੋਡ। ਕਿਸਨੇ ਲੇਫ਼ੂ ਕੀਤਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਸੈਕੇਂਡ, ਮਿੰਟ, ਘੰਟੇ, ਦਿਨ, ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਹੁਣ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਿਤੀ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਤਾਂ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ। ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼੍ਰਾਸ਼ਿਕਾ ਚੋਪੜੇ ਤੇ ਕਢਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਣੇਸ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਣੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੇਸਟ ਆਫ ਟਾਈਮ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਟਰ ਤੋਂ ਪੈਟ੍ਰੋਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ, ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਜਬਰਦਸਤ ਧਨ ਸੀ। ਇਹ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖੇ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਸਤ੍ਰ - ਸਸਤਰ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਥੂਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਸਤ੍ਰ - ਸਸਤਰ ਹਨ। ਗਿਆਨ, ਵਿਗਿਆਨ, ਯਾਦ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਜਬਰਦਸਤ ਅਸਤ੍ਰ - ਸਸਤਰ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਹਿੰਸਕ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਥੂਲ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਹ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਅਕਾਸ਼ ਤੱਤਵ ਤੋਂ ਪਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਜ - ਚਾਂਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। 84 ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਹਿਸਤੇ - ਆਹਿਸਤੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਹੋ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਚੱਕਰ ਦਾ ਐਂਡ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 'ਹਮ ਸੇ' ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਈਆ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ, ਡਿਉਰੇਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਧਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਕਸ਼ਤਰੀਏ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਲੀਤੇ - ਇਹ ਸਭ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵਰਣਾਂ ਦੀ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਸ਼ੁਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇਗੇ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਫੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਆਏ ਫੇਰ ਡੀ. ਟੀ. ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਚੋਟੀ। ਚੋਟੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਕੌਣ ਕਹਾਵੇ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਿਯਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਯ ਦੀ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਕਰੋ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ। ਇਹ ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਕੇ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਇੱਥੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਹਿਣਗੇ ਕੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣਾ ਸਟੇਟਸ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸੱਚ ਦਸਣਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਗਲਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਚਾਇਤੀ ਰਾਜ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕੈਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ। ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਘਰ। ਰੂਹ ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਰਚਤਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਵੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਪੂਰਾ ਅੱਧਾ ਸੁੱਖਧਾਮ ਫੇਰ ਪੂਰਾ ਅੱਧਾ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਵਾਇਸਲੈਸ।

ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਕਿੰਨਾ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਫੀਸਰਜ਼ ਆਦਿ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪਤਿਤਾਂ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਗੁਪਤ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਵਿਖਾਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਬਲਿਸਫੁਲ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਵਜ਼ੀਰ ਨੂੰ ਵਜ਼ੀਰ, ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਨਿਸਟਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਨਿਸਟਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਹੈ ਨਿਰਕਾਰ ਬਾਪ ਦਾ, ਜਿਸਦੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਘਰ। ਇੱਥੇ ਸਭਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਵਜਾਕੇ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵੈਰਾਇਟੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਨਾਟਕ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਦੇ ਸ਼ਕਲਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਾਡਾ ਪਤੀ ਇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ? ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਉੱਮਰ ਭਾਵੇਂ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਫੀਚਰਜ਼ ਇੱਕ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਹਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫੀਚਰਜ਼ ਬਦਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਰਟ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੀਪਲੇਸ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਵੈਰਾਇਟੀ ਫੀਚਰਜ਼ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਉਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪੁਸਤਕ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਪੁਸਤਕ ਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਸਟੇਜ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਇਸ ਲਈ ਬੇਅੰਤ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਇਨੀ

ਕੇਸ਼ਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਕੇਸ਼ਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਵੀ ਹੁਣ ਹੈ, ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ? ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹਨ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਲੀ ਆਤਮਾ ਉਹ ਗੋਰੀ ਆਤਮਾ। ਕਾਲੀ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਕੇ ਗੋਰੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਭਗਵਾਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਮਰਪੁਰੀ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਆਏ ਹੋ? ਅਣਗਿਣਤ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਇਹ ਨਾਟਕ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਚਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦੇਵੋਗੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੋ - ਤਿੰਨ ਮੰਜਿਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਲਕੜਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਮਕਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਝੱਟ ਮਕਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਸੁੱਖ ਵੀ ਹਨ ਦੁੱਖ ਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫ਼ਾਲ ਆਫ ਪਾਪਿੰਆ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪਾਮਪ ਹੈ। ਸ਼ਾਹਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸ੍ਰੰਗ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਘਰ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਇਹ ਨੈਕਰੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਮਰਣਗੇ ਇੰਨੇ ਜਿਵੇਂ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਹਾਰਟ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੰਗ ਦੀ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਹੱਕ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡਾ ਬਣ ਸਭਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਅਸਤ੍ਰ- ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਆਲਰਾਊਂਡ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਆਲਰਾਊਂਡਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਇਟੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਵੀ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਕੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਪਰੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਯ ਦੀ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕਲਮ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਉਤਨਾ ਭਾਗਿਯ ਬਣਾ ਲੇ।

"ਸੁਭ ਚਿੰਤਕ ਬਣਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਸਵਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ "

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸਵਚਿੰਤਨ, ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਦੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਹਨ। ਜੋ ਸਦਾ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਆਧਾਰ ਹੈ - ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣਨ ਦਾ। ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਹੈ ਸਵੈ ਚਿੰਤਨ ਦਾ। ਸਵੈ ਚਿੰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ 'ਮੈਂ ਕੌਣ' ਦੀ ਪਹੇਲੀ ਦੱਸੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਜੋ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਉਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੀ ਯਥਾਰਥ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੀ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਇੰਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ, ਉਸ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਵਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਚਿੰਤਨ। ਮੈਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਂ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਮਾਯਾਜੀਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਸਵਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ। ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥਹੀਣ ਵਾ ਢਿਲਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਸਵੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਸਵੈ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ। ਸਵਚਿੰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੰਵੇਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਸਵਚਿੰਤਨ ਵਾਲਾ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਮਨਣ ਕਰਨਾ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਗੁਪਤ ਰਮਣੀਕ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਮਨ ਕਰਨਾ। ਇੱਕ ਹੈ ਸਿਰਫ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ, ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਣ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਣ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਅਮੁੱਲ ਬੋਲ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮਹਾਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਮਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਾਲਾ ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ ਪਰਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਚਿੰਤਨ, ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਆਪਣੇ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਇਨਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੈਕਿੰਡ ਅਤੇ ਸਵਾਸ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਪਰਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸੇਫ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਨਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਵੀ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਅਰਥਾਤ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਆਉਣ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਹਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬੋਲ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਸਿਰਫ ਸਾਜ ਦੇ ਮਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਜ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਸਾਜ ਵੀ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੰਵੇਂ ਗਿਆਨ ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਸਾਜ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਮਨਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਗਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਤਾ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਚਿੰਤਨ ਫੇਰ ਸੁਭਚਿੰਤਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸਵਤਾ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾ ਅਸੁਭ ਸੋਚਦੇ ਨਾ ਅਸੁਭ ਵੇਖਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾ ਸਵਭਾਵ ਸੁਭ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫ੍ਰਿਤੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਭ ਵਿੱਚ ਸੁਭ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਸਵਤਾ ਹੀ ਆਦਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਸਕਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸੁਭ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਇੰਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਅਜਿਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਉਮੰਗ ਉਲਾਸ ਦੇ ਖੰਭ ਦੇਕੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਉੱਚਾ ਉਡਾਉਣਗੇ। ਸਦਾ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਗੇ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਅਰਥਾਤ ਨਾਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਹੀ ਲਤ ਦੇ ਲੰਗੜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਬਣਾਏਗੀ। ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣੀ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਭੁੱਲਾਕੇ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਮਰਥੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਰਥ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਡਿਗੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਿਰਫ ਆਪ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਵਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਇਹ ਵੀ ਫਸਟ ਸਟੇਜ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਮਨਸਾ

ਦੁਆਰਾ, ਵਾਚਾ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦੁਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਸੇਵਾਦਾਰੀ, ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਫ੍ਰੀਤੀ ਸੁਭ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੁਭ। ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਸੁਭ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਵੈਸੇ ਵੀ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਭ ਬੋਲੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁਭ ਜਨਮ ਵਾਲੀ। ਸੁਭ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਨਮੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਘੜੀ ਅਰਥਾਤ ਵੇਲਾ ਸੁਭ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵੀ ਸੁਭ ਹੈ। ਸਬੰਧ ਵੀ ਸੁਭ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ, ਕਰਮ ਵੀ ਸੁਭ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ ਲੇਕਿਨ ਸਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੁਭ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ- ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਏ ਹੋ - ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਸ ਅਰਥਾਤ ਸਮਰਥ ਦਿਵਸ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਰਥ ਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਭਾਵੇਂ ਪਧਾਰਨ। ਸਮਰਥ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਮਰਥ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸਵਚਿੰਤਨ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਸੰਪਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣ ਸੂਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਡ ਕੇ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਦਾਤਾ ਵਰਦਾਤਾ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸਮਰਥ ਸਮਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ। "

"ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ"

1. ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਤੋਂ ਸਿਰ ਦੇ ਤਾਜ ਬਣ ਗਈ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਕਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਚੋਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ? ਮਾਇਆ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੇਸ਼ਿਆਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਦਾ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਬਲਕਿ ਹੋਰ ਵੀ ਦਾਸੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਯਾਜੀਤ ਹੋ? ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਹੋ? ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੋਹ ਹੈ? ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦੇਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਹੋ? ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਮਾਲਾਮਾਲ ਹੋ ਗਈ। ਸਭ ਕੁਝ ਗਵਾਇਆ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸੂਵ ਖਜ਼ਾਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੀਤੇ, ਤਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਈਆਂ? ਚਾਰ ਦੀਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ? ਭਗਵਾਨ ਆਕਰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਏ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਕਦੇ ਇਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਾਇਆ ਚੋਰੀ ਨਾ ਕਰੇ।

ਸਾਰੇ ਪੁਨਿਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣੇ ਹੋ? ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੂਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁਨਿਯ ਆਤਮਾ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣੇ। ਇੱਥੋਂ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਣਾ ਅਰਥਾਤ ਲੈਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਉਮੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਉਮੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਵਰੂਪ ਹੈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਤਨਾ ਵੀ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵੀ ਮਹਾਦਾਨੀ ਪੁਨਿਯ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਭਾਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਚਾਂਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਸੋਚ ਕੇ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਿਲਵਰ ਚਾਂਸ, ਫਰਾਖਦਿਲ ਹੋ ਕੇ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਤਾਂ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਚਾਂਸਲਰ ਬਣੇ।

ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ:- ਬਾਪਦਾਦਾ ਰੋਜ਼ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਕਰਦੇ, ਮੂੰਹ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਉਸਦਾ ਰਿਟਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਨਮ - ਜਨਮ ਯਾਦ-ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਸਨੇਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਸ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਨੇਹੀ ਬਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸਨੇਹ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਨੇਹ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਾਰਿਸ਼ੀਅਸ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ :- ਸਾਰੇ ਲੱਕੀ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ ਨਾ? ਕਿੰਨਾ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਜੈਸਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਗਏ। ਜਦ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ

ਭਾਗਿਯਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਯਾਦ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਉਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਦੀਪ ਜਲਾਏ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੀਪਮਾਲਾ ਰਾਜਤਿਲਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਤਿਲਕਧਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪੰਖ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਮੁੱਖ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਮਰਚਿਤ, ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਗੁਣ ਗ੍ਰਾਹਕ ਬਣਾ ਲੋ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਿਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜ਼ਿਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੋਰ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ :- ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਕਦੋਂ ਬਣਨਗੇ?

ਉੱਤਰ :- ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇੰਨੇ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਕਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੋਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ, ਮੰਗਤਾ ਨਹੀਂ, ਦਾਤਾ ਬਣੇ। ਅੱਛਾ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਕੋਈ ਜਿਗਿਆਸੂ ਆਵੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਲੇਕਿਨ ਖੁਦ, ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੇ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਸਜ਼ ਕੌਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇਗਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨਹੀਂ ਵੱਧਣ ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਆਪ ਖੁਦ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਤਾਂ ਖਰਚਾ ਸਫਲ ਹੋਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਇਹ ਵੀ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਸਮਰਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥੀ ਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਆਦਤ ਭਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ?

ਉੱਤਰ:- ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਣ ਦੀ ਹੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਧਨ ਮੰਗਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਆਦਤ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਵੱਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਦਾ ਟੀਚਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਫੇਰ ਰਿਸਪੈਂਡ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇਗਾ ਤਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਣਗੇ ਨਾ - ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਹੈ ਵਚਿੱਤਰ ਸਕੂਲ ਕਿਉਂਕਿ ਵਚਿੱਤਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਮਾਲਾ ਜਪਣਾ ਆਦਿ... ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਵੀ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਤੇ ਮਨ ਚਲਾਏਮਾਨ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਜ਼ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਵਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਯਾਦ ਉਸ ਵਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਰਥ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਆਤਮਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਟੀਚਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਆਤਮਾ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹਾਂ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਲੇਖ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੁਕਸ਼ਮ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਕਸ਼ਮ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਾਂ ਜਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਹੈ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਗੱਲ। ਅਲਫ਼ ਮਾਨਾ ਭਗਵਾਨ ਬਾਬਾ। ਸਿਰਫ਼ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹ ਬਾਪ ਦਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇਥੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਧੂਲ ਵਿੱਚ ਲਬੇੜ ਗਿਆਨ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿੰਗਾਰ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਜੰਗਲੀ, ਸਿੰਗਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਾਸ਼ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਟੂਡੈਂਟ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਫੈਕਟਰੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਭਵਿੱਖ ਪਦ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਫੈਕਟਰੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਧਨਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਚਲੇਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਭਰਤੂ (ਭਰੇ ਹੋਏ) ਜਾਣਗੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ। ਇਹ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਤੁਹਾਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ, ਪਰੰਤੂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ

ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਸਾਹਮਣੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੱਚ ਹੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਦੀ ਰਤੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਖੰਡ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਝੂਠਖੰਡ। ਝੂਠਖੰਡ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਸੱਚਖੰਡ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ - ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਉਸ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬਨਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੰਤਰ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਸਭਦੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੈਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਵਰਸਾ ਰਚਤਾ ਦੇਣਗੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭਰਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ ਕੀ? ਇਹ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਚਿੱਤਰ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਵਚਿੱਤਰ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਦੀ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਆਤਮਾ ਭੋਗਦੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਸਰੀਰ ਦੁਆਰਾ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮਾਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧੂ ਹਨ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅੰਨਾਂ, ਲੂਲਾ, ਲੰਗੜਾ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਲੂਲੀ ਲੰਗੜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਆਦਤ ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਤਵਾਲੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਰੇ, ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਜਿਸ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਤਾਂ ਮਰਨ ਤੱਕ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਗਾਈਡ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦਾ ਤਾਂ ਗਾਈਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਗਾਈਡ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਆਕੇ ਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮੀ - ਮੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਵੇ, ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਨੀਚ ਹਾਂ, ਆਪ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ। ਸਤਗੁਰੂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਸਤਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਗੇਟ ਵੇ ਟੂ ਹੈਵਨ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ ਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਓ ਕੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਯਾਜੀਤ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦਾ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਧਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਲਥ ਚੰਗੀ ਕਰੋ, ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਮਰ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ ਸਭ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਠੀਕਰੀਆਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣਗੇ ਭੀਖ ਮੰਗਣ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋਗੇ ਕੀ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਖੁੰਦ ਹੀ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਤਤਵਾਂ ਦੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਹ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ, ਸਤਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗੁਣ ਸੰਪਨ ਸੀ ਫੇਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਥਰਬੁੱਧੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਦਸ ਸਕਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, ਗਾਂਵੜੇ ਦਾ ਛੇਰਾ ਸੀ ਫੇਰ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਗਾਂਵੜੇ

ਦਾ ਛੇਰਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸਧਾਰਨ ਬਣਿਆ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਭੱਠੀ ਬਣਨੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਏਗਾ ਕੌਣ? ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਧਾਰਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਵੀ ਇਹ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। 84 ਜਨਮ ਇਸ ਨੇ ਲੀਤੇ ਹਨ, ਤਤਵਮ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਕੀ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁਣਨਗੇ। ਫੇਰ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਆਉਣਗੇ ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਗਾੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕਰਮਿੰਦਰਿਆ ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਰਤਾਪਨ ਦੇ ਭਾਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਭਵ: ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰਿਆਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲਵੋ ਲੇਕਿਨ ਅਧਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁਲੋ, ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਲਗ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕਰਮਿੰਦਰਿਆਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਰਵਾਓ, ਤਾਂ ਕਰਤਾਪਨ ਦੇ ਭਾਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਚ - ਵਿਚ ਇੱਕ- ਦੋ ਮਿੰਟ ਵੀ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਲਾਸ਼ੂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਕਾਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾ ਕਰਕੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਰੋਣ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਨਰਾਈਟਸ ਪਿਆਰ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਰੱਖਣਾ ਅਨਰਾਈਟਸ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਰੋਂਦੇ ਹਨ, ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੋਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਰੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜੇ ਰੋਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਰੋਣ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਮਰਦੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਈਟਸ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਨਰਾਈਟਸ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਰੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਰੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਰੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਪਿਛਾੜੀ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਤਮਾ ਮਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਜਾਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੰਮਤਵ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਨੂੰ ਤੋੜੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਮਰਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਰੋਇਆ ਸੇ ਖੋਇਆ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਤੋਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਣਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਰੋਵੋਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਰੋਣ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਹੱਸਣ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਹ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਣ ਕਾਰਨ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਜਾਕੇ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਿਆ।

ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਰੋਗੀ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਪਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਉੱਪਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਜਨਮ ਚੰਗਾ ਮਿਲੇਗਾ ਫੇਰ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਤਾਂ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਬਣੇਗਾ ਫੇਰ ਵੀ ਕਲਾ ਤੇ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਅਲਪਕਾਲ ਸ਼ਨਭੰਗੁਰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਵੀ ਪੈੜੀ ਹੇਠਾਂ ਤੇ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ - ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਿੱਧੀ ਸਿੱਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਮਨੁੱਖ ਜਿਵੇਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤੇ ਸਾਰਾ ਅਗਿਆਨ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਏਵਜਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਗਾਲੀਆਂ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਦੇ ਕਰਨ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰੂਦਰ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਰੂਦਰ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਰੂਦਰ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਵਾ ਰੂਦਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ ਕੀ - ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਉਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪਤੇ, ਟਾਲ - ਟਾਲੀਆਂ ਆਦਿ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋਭਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਗੁਣੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ

ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸੇਠ ਲੋਕ ਮੋਹਵਸ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿਧਵਾ ਬਣ ਕਿੰਨਾ ਰੋਂਦੀਆਂ, ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਧੰਧਾ ਧੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੱਲ ਹੀ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਕਿਵੇਂ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਖਜਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਸਮਝਣਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਓਹੋ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੰਨੀ ਡੀ ਗੁਡ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਰੋਸ ਦੇ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਾਂਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੇਖੋ ਕਿ ਹਾਲਤ ਹੈ। ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਾਂਭਦੇ ਹਨ। ਚੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਵੀ ਸੁਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧੰਧਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਰਾਵਨ ਨੇ ਅਨਰਾਈਟਯਸ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਨਰਾਈਟਯਸ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਅਨਰਾਈਟਯਸ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਅਨਰਾਈਟਯਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਈਟਯਸ ਅਤੇ ਅਨਰਾਈਟਯਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਫਰਕ ਕਿੰਨਾ ਹੈ! ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੈ! ਮੈਂ ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸੂਰਗ ਵਿਖਉਂਦੀ ਹੈ ਟੈਮਪੇਟੇਸ਼ਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਧਨ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਇੰਨੇ 100 ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਉੱਚੇ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਮਕਾਨ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਡਬਲ ਸਟੋਰੀ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨੀ ਜਮੀਨ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਜਮੀਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿੰਨਾ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀ ਜਮੀਨ ਤੁਹਾਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਇਹ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਵੀ ਮੁਕਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਉੱਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੁਬਹੂ ਇੰਨੇ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਗਮਯੁਗ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਬੀਜਰੂਪ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਪੈਰ ਵੀ ਪੈਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਪੈਰ ਕਿਸਦੇ ਪਵੇਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਤਾਂ ਪੈਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਪੈਰ ਪੈਣਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ, ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤਦ ਤਾਂ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਥਾਹ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ। ਫੇਰ ਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਵੇ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਜਾਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ - ਇੱਕ ਰਤਨ ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਪਦਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਬੜਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਦਮ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ, ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਮਰਨ ਆਦਿ ਦਾ ਫਿਕਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲਿਆ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਦੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।

ਰਾਖੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਦੋਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ? ਕਦੋਂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ? ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਪਤਾ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੋਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। 84 ਲੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਬਾਪੂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਾਪੂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਿਚੜਪਟੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਉਦੋਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਖੂਬਸੂਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਵਧੀਆ- ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਫਲ ਕਿੰਨੇ ਸਵੀਟ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਸਵੀਟ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਕੜਵਾਹਟ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਫਸਟਕਲਾਸ ਤਾਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਥਰਡਕਲਾਸ। ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ... ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਉਹ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ, ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ, ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੈਪੀਨੈਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮਝੋ ਹੈਲਥ ਹੈ, ਵੈਲਥ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - " ਪੈਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਡਕਾਨਾ ਘੁਮਕੇ ਆਵੇ।" ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਭਾਰਤ ਸੈਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਸੈਨਾ ਕਿਥੇ। ਸੈਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬਾ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਹਨ। ਕਾਗਜ਼ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬਹਿ ਜਾਣ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲਣ। ਸੈਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗ ਵੀ ਸੈਨੇ ਨੂੰ ਜਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਵਕਤ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਕਲ ਫੇਰ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇਹ ਅੰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਤਿਇੰਦਰੀਏ ਸੁੱਖ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਛੋ। ਪਿਛਾੜੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਰੀਅਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਕੋਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ - ਫਲਾਣਾ ਧਰਮ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਢੇਰ ਨਿਕਲ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਨਵੇਂ ਉਤਰੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਇਤਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਭੋਗਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਇਤਨੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਝਾੜ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਬੀਜ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦਿਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਹਰਸ਼ਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਲਾਟਰੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਲਾਟਰੀ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਲਾਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਅਮਰ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਮੋਹ ਨਿਕਾਲ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਬੈਲੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਬਲੈਸਿੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ: ਕਰਮਯੋਗੀ ਅਰਥਾਤ ਕਰਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਹੋਵੇ। ਸੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਰਥਾਤ ਯੋਗਯੁਕਤ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਬਾਪ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਕਰਣਹਾਰ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਬੈਲੈਂਸ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਬਣਾਏਗਾ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਦ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੈਲੈਂਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਆਪਣਾ ਚਾਂਸ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਵੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਆਵੇਗੀ, ਗਿਆਨਵਾਨ ਆਤਮਾ ਚਮਕੀਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਾਇਆ ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਰਾ ਵੀ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਪੱਕੇ ਯੋਗੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਜਰਾ ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੱਕੇ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਲਾਇਕ ਬਣੋਗੇ। ਲਾਇਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਿਓਰਟੀ ਫਸਟ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਡਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੀਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੱਥਰ ਮਿਸਲ ਡਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਾਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਜਿਵੇਂ ਪਾਰਸਮਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਡਿਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਭ ਦੀ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸੀ ਉਸ ਫੇਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਕਲਦਾ - ਨਿਕਲਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਗਿਆਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਗਿਆਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਨਾਲ ਗਿਆਨੀ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੁਜਾਗ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੇਜਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਡਿਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪਬਕੀਸੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਨਾ ਇਹ ਤਾਂ ਮੁੜਮਤਿ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕੌਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ। ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣੀ ਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚੀ- ਸੱਚੀ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਦੀਵੇ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਕੇ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਰਸਮ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੀਪਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਜੇ ਆਤਮਾ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਉਹ ਡਿਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਆਕੇ ਬਾਪ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ। ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ! ਰਚੈਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਕਦੇ ਸੁਣੀ? ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈ? ਜਾਕਰ ਦੇਖੇ ਕਿਥੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿੰਡੇਰਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਿੱਟਦੇ ਹਨ ਕੀ ਮੈਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਤਾਂ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਗਨਸ ਨਾਂ ਮਿਲਣ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਆਰਗਨਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਦ ਆਈ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਕੀ ਮਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕੋਈ ਚਾਉਂਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਨਾਲੇਜ ਲੈਣੀ ਹੈ ਉਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਨਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਣਗਿਣਤ, ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹਨੇਰਾ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਨਯ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹਾਲੇ ਤੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਭਗਵਾਨ ਆਉਣਗੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਦਲ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ... ਕਿਸਦੇ ਲਯ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ? ਕਦੋਂ ਆਇਆ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਪੰਡਿਤ ਆਦਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਲਯੁਗ ਪੂਰਾ

ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੋਂ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨੰਬਰ ਕਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੇਣ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਧਿ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਸੂਖਮ ਸਕਾਰ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਖੇਲ ਸਾਰਾ ਇੱਥੇ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਧੂ ਸਨਿਆਸੀਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਨਿਆਸ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਘਰ - ਬਾਰ ਕਿਉਂ ਛੱਡਿਆ? ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਿਆ। ਅੱਛਾ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਘਰ - ਬਾਰਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਬੇਲਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇੱਕ ਸਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਫੈਟ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਵੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਨਾਂਗੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਈ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਠੰਡੀਆਂ ਪੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਸ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਅਖੀਰ ਠੰਡੀਆਂ ਹੋ ਹੀ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਵਸ ਉਦੋਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪੱਕੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਸ਼ਸਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਛੀ - ਛੀ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਅਜਿਹੇ ਸਵਰਗਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਗ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲਣ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਿਓਰਟੀ ਹੈ ਫਸਟ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉ। ਪਾਵਨ ਮਾਨਾ ਪਵਿੱਤਰ, ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਕਾਹੇ ਨੂੰ ਖਾਓ। ਯੂਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਸ਼ ਵੀ ਹੈ, ਜੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਆਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਨਿਸਟ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਅਤੇ ਹੈਪੀਨੈਸ ਸਭ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ ਫਾਰ 21 ਜਨਰੇਸ਼ਨ ਵਨ ਸੈਕਿੰਡ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬੋਰਡ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਬੋਰਡ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਜਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ ਸਭ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵੋ। ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹੋ! ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਸਮਝਣ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈਲਥ- ਵੈਲਥ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਸੀ। ਬੇਹੱਦਬੜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਓ ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ, ਇੰਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ। ਫੇਰ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? 84 ਜਨਮ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਹਨ ਨਾ, ਇਹ ਹੀ ਫਿਰ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪਬਜੀ ਆਕੇ ਇਹ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਨਵਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਵ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦਸਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤ ਸੀ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਜੰਨਮ ਵਿੱਚ ਇਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਰੋਗੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਪਿਛਲੇ ਕਰਮ ਦਾ ਹਿਸਾਬ- ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਕਿਹੜੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ? ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਫੇਰ ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗੁਪਤ ਗਤੀ ਬਿ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਈ

ਹੈ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਜਦਕਿ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਵਾਇਸਲੈਸ ਵਰਲਡ, ਇਥੇ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਵੈਸ਼ਲਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲਿਯ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਯ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ? ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ- ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜੰਨਮ ਲੀਤੇ ਫੈਟ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਕੇ ਬਾਪ ਨੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਪਤਿਤ ਸਨ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਨ ਪਸਵਨ ਬਣੇ। ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਲੀਅਰ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਸਨੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਉਂਚ ਤੇ ਉਂਚ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਸਿਖਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਤਗੁਰੂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਸੂਰੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛੋ - ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਥੇ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸੀ? ਫੇਰ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਤੁਸੀਂ 84 ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਸੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਚਿੱਤਰ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਵੋਗੇ ਇਥੇ ਸਾਡੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਤਯੁਗੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਟੋਪੀਕ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਵੈਸ਼ਲਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਾਲਿਯ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਇਸ ਟੋਪੀਕ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ - ਇਹ ਵੀ ਟੋਪੀਕ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸੀ, ਫੇਰ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਈ, ਹੁ। ਫੈਟ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਟੋਪੀਕ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹੁਣ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਜਾਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਜਯੋਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦਾ ਘਿਉ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੇਂਛ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਾਲਿਕਪਣ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਭਵ: ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ " ਕਰਾਵਨਹਾਰ " ਹਾਂ, ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ, ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਾਂ - ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਲਿਕਪਣ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਾਂਸਕਾਰ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੈਂ ਵੱਖ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ - ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਹਿਜ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੀ ਨਿਆਰੇਪਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਲਾਨੀ ਜਾਂ ਡਿਸਟਰਬੰਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਮਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੇਣ, ਜਮਘਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਪਰਤੰਤਰਤਾ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ 'ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ' ਕਹਿਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਤੀਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, 'ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ' ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਵੱਡਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਅਲਾਈਜ਼ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ, ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਮੰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਦਿ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰੂਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਤਖਤ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਠੀਕ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਠਹਿਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਇਹ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਟੈਨਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਮਝਣ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਮਝਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਚੰਗੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਇੰਟ ਕੁਝ ਸਮਝ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਹਾਂ, ਵਿਚਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਪੂਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਟ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਤੀਰ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੀ. ਕੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੋਗੇ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨੋਗੇ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਅਤੇ ਭਰਾ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਰਾ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਨਾ, ਤਾਂ ਡਰ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਰ ਜਲਦੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਰੇ, ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜਨਮ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਤੀਰ ਕੜਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਫ਼ਰਕ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਦਾ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ। ਮਿਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਭੱਜਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਈਏ, ਡਾਇਰੈਕਟ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣੀਏ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸੁਣੀਏ। ਬਾਪ ਦਾ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਘੰਟਾ। ਅਰੇ, ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਨਮੁੱਖ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਉਪਰ ਤਾਂ ਕੇਸ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਗਲਾਨੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਤੇ ਕੇਸ ਕਰਦੇ

ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝੀਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਵਣ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸਭ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਬੁੱਧੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠਿੱਕਰ ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੇਸਮਝੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੇਸਮਝੀ। ਇੱਕ ਤਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਬੇਸਮਝੀ ਦੀ ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਬੈਰਾਗਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ 16108 ਰਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਬੱਚੇ ਸੀ! ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਲੱਜਾ ਆਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੰਨ ਫੜ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਬਹੁਤ ਭੁੱਲ ਹੋਈ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਮਾਫ਼ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਥੋਂ ਸਿੱਖੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ- ਪਾਵਨ... ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਏ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਸੀ ਕੀ? ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਤਿਤ ਬਣੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਆਏ, ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਚੈ ਹੈ, ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ? ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਚਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਮਿਤ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਬਣ ਗਏ ਨਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਪੁਨਿਆ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਚਾਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਆਚਾਰਿਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਨ ਕੀ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਠਹਿਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ, ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ ਘੱਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਠਹਿਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ। ਦੂਸਰੀ ਕੋਈ ਹੱਟੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੀ ਕਿਹੜੀ ਤਰਕੀਬ ਰਚੀਏ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਜਾਣ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਤੀਰ ਕਿਵੇਂ ਲਗੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਧਾਰਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਮ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਕੀ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵੀ ਹੁਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਬਲਿਸ ਕਰੋ, ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰਕੀਬਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲੇ, ਪਰੰਤੂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਭ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੱਚੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਰਤੰਤਰ ਹੋਕੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਕ - ਤੀਕ (ਲੰਬਾ ਚੌੜਾ) ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਬੋਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਹੈ ਕਿੱਥੇ, ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਝਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਹੋਈ ਕੀ? ਆਜ਼ਾਦੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਆਜ਼ਾਦ, ਬੜੇ ਧਨਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਜਦੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪਈ ਤੁਹਾਡੇ ਧਨ ਤੇ। ਮੁਹੰਮਦ ਗਜ਼ਨਵੀ ਨੇ ਆਕੇ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸੱਚੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਤਰਕੀਬ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਮੰਨਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ

ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧੁ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਵਧੇਰੇ ਹਨ। ਅਪਰੰਮਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੱਚੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਅਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਹਰਲੀ ਸਰਕਾਰ ਗਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਜਮਘਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਪਦ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਆਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਫੇਰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਐਲਾਦ ਹੋ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਭਾਗ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਆਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗਰੀਬ ਹੋਣ ਫੇਰ ਵੀ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ। ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚਿੰਤਾ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਸਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਉਤਨਾ ਪਦ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ ਨਾ। ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਸਭਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਿਤੇ ਮੁੰਡ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਚਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਫ਼ਾਰੀ (ਧੁੰਧ) ਵਿੱਚ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡ ਗਏ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਲਿਬਰੇਟਰ ਮਿਲਿਆ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ। ਬੇਹੱਦ ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਸਾਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਧੌਂਕੇ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਲੱਭਣਗੇ ਫੇਰ ਕਿਥੋਂ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਫੇਰ ਮਿਲਣਗੇ ਕਿਵੇਂ। ਕਿੰਨਾ ਅਗਿਆਨ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦੀ ਗਮ(ਚਿੰਤਾ) ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਸਭਦਾ ਉਧਾਰ(ਕਲਿਆਣ) ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਜਮਘਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਾਵਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਧਨਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਪੱਸਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਸਮਾਂ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਹਾਲੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁਭਾਅ, ਸਬੰਧ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਵਾਰਥ ਵੀ ਸਮਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੈਲੇਂਸ ਘੱਟ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨਵਾਂ - ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਆਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਖੁੱਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬੈਲੇਂਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਮਾਲਿਕ ਹੋ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਲਵੋ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਸ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਹ ਯਾਦ ਇਮਰਜ਼ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ, ਤਪੱਸਵੀਮੂਰਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਾਰਨ ਰੂਪੀ ਨੈਗੇਟਿਵ ਨੂੰ ਸਮਾਧਾਨ ਰੂਪੀ ਪਾਜ਼ਿਟਿਵ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਹਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਪਰੀਜਾਦੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਖਸਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਹਿੰਦੀ, ਕਈ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫਾਨਾਂ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ, ਇਹ ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫਾਨਾਂ ਤੋਂ ਡਰੇ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ-ਮਿੱਠਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ - ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਯਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ - ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਾਰਾ ਚਪਟੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਨਾਲ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਗਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਹੀ... ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤੁ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੋ ਜਮਾਂ ਹੈ, ਉਹ ਖਤਮ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਉਹ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹਟਾਏਗੀ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸੰਕਲਪ - ਵਿਕਲਪ ਤੁਫਾਨ ਆਉਣ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਨੀਂਦ ਫਿੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹਾਦੁਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਆਉਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਕਰਦੇ ਹੋ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਲਈ, ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਸ ਆਦਿ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਾਸ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਸ ਆਦਿ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਿੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰੰਤੂ ਫੁਰਸਤ ਵੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫੁਰਸਤ ਕਿੱਥੇ, ਇੰਨੇ ਕਾਰਖਾਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ, ਕੀ ਇਹ ਡਿਫਿਕਲਟ ਹੈ?

ਸਤਿਯੁਗ ਤੁੱਤਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫੇਰ ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਆਦਿ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਏ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਫੇਰ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਉਣ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜੈ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਿਸਨੂੰ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਾਓਗੇ। ਜੇਕਰ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਧੀਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਦ ਘਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੰਗ ਹੋਕੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਯੁੱਧ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਾਪਾਸ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ। ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਤਾਂ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਵੀ ਗਰੀਬ ਦੇਵੇਂ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇਵੇਂ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਗਰੀਬ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਰੋਗ ਨਹੀਂ, ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਰਗ ਸੀ ਲੇਕਿਨ ਕਦੇ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਸੀ? ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸੀ, ਕਲ ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ

ਹਨ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਫੁੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਥੇਰੀਅਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਹਾਂ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਜਲਦੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣ, ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਣੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਜਲਦੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ - ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਚੇਤਨ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ। ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਕੇ ਫੇਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਨੀ ਅਤੇ ਮੋਚਰਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜੋ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੁ ਮਿਸਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੁ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਲੀ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਟਿੱਕ - ਟਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸੈਕਿੰਡਸ, ਮਿੰਟ ਕਿੰਨੇ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੱਢ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੈਠ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਉਠਾਇਆ ਹੈ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੇ। ਬੈਜ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਹੀ। ਬੋਲੇ, ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਕਾਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਰਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਘੱਟਦੀ - ਵਧਦੀ ਨਹੀਂ, ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੀਰਾ ਸਭਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਰਗਾ ਸਖ਼ਤ ਪੱਥਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਜੌਹਰੀ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਦੇ ਵੀ ਘਿਸਦਾ ਨਹੀਂ। ਦੂਸਰੀ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਤਗੁਰੂ ਕਹੀਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਨਮਨਾਭਵ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਮਿਲਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ। ਮਨੁੱਖ ਭਾਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹੋ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਰਾਮ। ਸਾਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰਾ ਧਰਮ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਕੀ - ਕੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਰੇਲ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਥੇ ਰੇਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰੇਲ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪੋਆਇੰਟਸ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ। ਕੀ - ਕੀ ਯੁਕਤੀ ਰਚਦੇ ਹਨ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਆਤਮਾ ਤੇ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਸਮੇਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ। ਮੂੰਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ, ਜਿੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਥੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਜੰਗਲ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇੰਨੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਛੋਟਾ - ਜਿਹਾ ਮਾਡਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੂਰਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵੰਡਰ ਵੇਖੋ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਇਤਨੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਬਾਕੀ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਰਹੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖ਼ਤਮ ਹੋ, ਇਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਮੁੰਦਰ ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਅੰਦਰ - ਅੰਦਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੱਤਵ ਤੱਤਵ ਵਿੱਚ, ਮਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਥੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਿਪਸਟਿਕ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਪਰੀਜਾਦੇ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਗਿਆਨ ਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਬਣੇਗੇ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਖ਼ੂਬਸੂਰਤ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਂਵਰੀ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹੋ। ਮਸ਼ੂਕ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਸਾਂਵਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਵਰੇ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਦਾ ਸੁੰਦਰ ਤਾਂ ਇੱਕ

ਹੀ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਸਾਂਵਰਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਫੇਰ ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਕਜ ਭੁੱਲ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਫੇਰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਬਣੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਸਾਰਾ ਕਲਪ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਵਾਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਬਾਪ ਨਵਾਂ ਘਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਤਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਕਿੱਥੇ ਵਿਖਾਉਣ? ਉਹ ਫੇਰ ਛਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਉੱਪਰ ਰਾਜਪਦ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਹੈ ਅਚਲਘਰ, ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਸ਼ਿਖਰ। ਗੁਰੂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਫੇਰ ਵਿੱਚਕਾਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਰਾਮ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਪੂਰਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਰਾਜਯੋਗ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਵਤੇ ਇੱਥੇ ਸਨ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲ, ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਹਟਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸੁੰਦਰ ਪਰੀਜਾਦਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸੁੰਦਰ ਗੋਰਾ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਂਵਰੀ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਿਜੇਈ ਬਣ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਭਵ: ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰ ਹੁਣ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ ਉੱਥੇ ਵੈਰਾਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਵਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ, ਸੰਬੰਧਾਂ, ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ਨਾਲ ਮੁਕਤ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸੇਫ਼ ਰਹੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਨਿਡਰ ਬਣੋ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਾਣ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਵੀ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਮਤਾਵ ਕੱਢ ਦਵੇ। ਧਨ, ਬੱਚੇ, ਘਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ, ਪੂਰਾ ਸਵਾਹਾ, ਤੱਦ ਉੱਚ ਪਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ- ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ: ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਫਖ਼ਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੀ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਰਾਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਥੋੜੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ? ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਬਿਲਵਡ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ ਸੁੱਖ ਦੇ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੈ ਹੀ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤਯੁਲੋਕ ਤੋਂ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਰਕ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬਾਬਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਅਮਰਲੋਕ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲਾਇਕ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਲਾਇਕ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਸ਼ਾ ਹੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗੁਪਤ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਹੈ ਕੀ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੀਏ, ਪਰ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਵਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕੋਈ ਬਣੇ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦਿਮਾਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਡੇਜ਼ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੇ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਪਰ ਪਦ ਵੀ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਮੋਚਰਾ ਖਾਕੇ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ, ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ। ਜਾਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕੀ? ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਕੰਮ ਦੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਖੋਹ ਲੀਤੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੰਦਰ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੰਦਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੇ ਧਨ, ਬੱਚੇ, ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਸਾਹੁਕਾਰ ਤਾਂ ਧਨ ਦੇ ਲਈ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਹਨ, ਉਹ ਛੁੱਟਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਕਲਣਗੇ ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਕੱਢ ਬੰਦਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਸਾਹੁਕਾਰ ਲੋਕ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਲੱਖਪਤੀ ਹਨ, ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਪਕੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਣ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਹਿਲ, ਮਾੜੀਆਂ, ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਿਰਫ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਦੇ ਪੈਸੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ, ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਪੈਸੇ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ- ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਨ ਮਾਲ ਹੈ, ਐਰੇਪਲੇਨ ਹਨ, ਮੋਟਰਾਂ ਹਨ, ਮਹਿਲ ਹਨ...! ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੇ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਪਰੰਤੂ ਯਾਦ ਠਹਿਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਪੈਸਾ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੇ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਟਕ ਗਏ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਵਾਏਗਾ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਵੀ ਪੂਰਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਧਨ, ਨਾ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉੱਚ ਇਨਾਮ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਮੈਡਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ 5 - 6 ਘੰਟੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਸ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ, ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਿੱਛੋਂ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਦੇਵਤੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜੀਏ ਸੀ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਭਗਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ, ਅਤੇ ਝਾੜ ਸਭ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਇਹ ਹੀ ਦੋ ਚਿੰਤਰ ਹਨ ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਤੁਸੀਂ ਵਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਰ ਹੈ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ ਅਤੇ ਝਾੜ ਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਕੈਣ - ਕੈਣ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੈਣ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਵਤਨ ਤੇ ਸਿਰਫ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਵਤਨ ਦਾ ਫੇਰ ਸਥੂਲ ਵਤਨ ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਸਜੇ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਆਕੇ ਦੇਵਤਾ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਚੰਗੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰਾਮ ਦੀ ਤੇ ਆਬਰੂ ਹੀ ਚਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਰਾਜਾ...। ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ... ਮਾਇਆ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਧਨ ਨੂੰ। ਧਨ ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਆ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਉੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨਾ ਲੱਗੀ ਵਾਰ। ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬੈਠ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨੀ ਪਰਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਿੰਨੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਣਗੇ। ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਤੇ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਝਾੜ ਹਨ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਰ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹਨ। ਝਾੜ ਅਤੇ ਗੋਲੇ ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਇਹ - ਇਹ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਧਰਮ, ਬਾਕੀ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਗਿਆਨ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਰਾਤ। ਫੇਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕੈਣ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਰਾਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸੀਤਾ ਰਾਮ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ, ਸੀਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਮ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਇਵੇਂ

ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ, ਸੀਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਮ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਬ੍ਰਾਈਡਜ਼ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਬ੍ਰਾਈਡਗਰੂਮ। ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਰਘੁਪਤੀ ਰਾਖਵ ਰਾਜਾ ਰਾਮ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੁੰਡਾ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਹੀ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਇਕ ਸਾਲ ਖਾਦੀ ਦਾ ਕਪੜਾ ਆਦਿ ਪਾਇਆ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਗਾਂਧੀ ਦਾ ਫਾਲਵਰ (ਅਨੁਆਈ) ਬਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਸਟ ਸੇ ਲਾਸਟ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਫਸਟ ਬਣੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ - ਕਿਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਰੇ, ਝਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਲੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਮੱਖਣ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮੱਖਣ ਹੈ ਅਥਵਾ ਚੰਦਰਮਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ। ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਮੱਖਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਰੂਪੀ ਮੱਖਣ। ਬਾਂਬਜ਼ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਝਟ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਣ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ। ਜਿਵੇਂ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਦਾ ਹੈ, ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਪਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਇਹ ਸਭ ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਰਹਿਣਗੇ। ਚੱਕਰ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਭ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਡੋਜ਼ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਵੀ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਜਰੂਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

2. ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਕੁਲ ਦੇ ਹਾਂ, ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਭਵ: ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਇਮਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸਾਧਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਪਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਫ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਮਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਸਾਧਨਾ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

"ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਯੁਗ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਸੇ ਅਤੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ"

ਅੱਜ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਆਧਾਰ ਮੂਰਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਟ ਬੀਜਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਇਆ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰ੍ਹ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਥੋੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੀਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰਹਿਣ "ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ"। ਭਾਗਿਆ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਮ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਇਹ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਰਤਮਾਨ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਭਾਗਿਆ ਦੱਦਾ ਹੈ। ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਵਿਧੀ "ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਕਲਮ" ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਜਿੰਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ, ਸਪੱਸ਼ਟ, ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣੀ ਚਾਹੇ ਉਨੀ ਖਿੱਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਜੇ ਚਾਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿਉਂ? ਭਗਵਾਨ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਫਰਾਖਦਿਲੀ ਨਾਲ, ਬਿਨਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ, ਤਾਲਾ ਚਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਪੂਰ, ਅਖੁੱਟ ਹੈ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਉਣ, ਉਹਨਾਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੇ ਉਹਨਾਂ ਲੈ ਲਵੇ। ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ, ਲਓ ਵੱਡੇ ਦਿੱਲ ਨਾਲ ਲਵੇ। ਪਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚੋਂ, ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਤੋਂ ਲਵੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਦੇਖ - ਦੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਭੇਲੇ - ਭਾਲੇ ਬੱਚੇ ਥੋੜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ? 63 ਜਨਮ ਭਗਤਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਥੋੜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੁਣ ਵੀ ਸੰਪੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਬਜਾਏ ਥੋੜੇ ਨੂੰ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਮਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਮਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ, ਸਮਰਥ ਬਣੇ। ਹਜੇ ਵੀ ਟੂਲੇਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲੇਟ ਆਏ ਹੋ ਪਰ ਟੂਲੇਟ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਵੀ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਵਰਸਾ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਸਮਤ ਬਣਾ ਲਵੋ। ਫੇਰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇ ਕਿ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਨੇ ਭਾਗਿਆ ਵੰਡਿਆ ਲੇਕਿਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲਿਆ। ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਜੇ ਚਾਹੇ ਉਹ ਬਾਪ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਹਿੰਮਤ ਬੱਚੇ ਮਦਦੇ ਬਾਪ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲਣ ਦਾ।

ਹੁਣ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਕਤ, ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਦ ਸਾਥੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਣ ਦਾ ਪਾਰਟ ਚਲੇਗਾ। ਚਾਹੇ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸੰਪੰਨ ਬਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਬਣੇ - ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖੋਗੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਸਾ, ਵਰਦਾਨ ਸਹਿਯੋਗ, ਨਾਲ ਇਸ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵੋ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਅਲਬੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ। ਹਾਲੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲ ਪਏ ਹਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਾਓ। ਇਸ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸੋਚਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਣਾ। ਸਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ, ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਬੋਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ 'ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ' ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ 2 ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ "ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ"। ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਰਹਾਂਗੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੂਹ ਰੂਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਵੇਂ ਪੁਰਾਣੀ ਆਦਤ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਿਉਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਮਤ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੰਭ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਵੀ ਉਡਾਉਂਦੇ ਫੇਰ ਵੀ ਉੱਪਰ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਜਾਂ ਦੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੰਡੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਆਦਤ ਤੋਂ

ਮਜ਼ਬੂਰ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ? ਬਾਪ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਸਭ ਬੇੜ ਖੁਦ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਫੇਰ ਵੀ ਬੇੜ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਆਦਤ, ਬੇੜ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਕਿਹੜਾ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਕੀ, ਕਿਉਂ, ਕਿਵੇਂ ਇਹ " ਕੇ ਕੇ" ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰਾ ਵੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ "ਗੇ ਗੇ" ਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਗੀਤ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀਪਣ ਦਾ ਗੀਤ ਹੈ। " ਪਾ ਲਿਆ " । ਤਾਂ ਕਿਹੜਾ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਅੱਜ ਦਾ ਗੀਤ ਕਿਹੜਾ ਸੀ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਇਹੀ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਹਰ ਬੱਚਾ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ, ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ।

ਸਦਾ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਰਸੇ ਅਤੇ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਦਾ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭੰਡਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਿਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਕਲਮ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ"

1. ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਅਲੈਕਿਕ ਜਨਮ, ਅਲੈਕਿਕ ਜੀਵਨ, ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਅਲੈਕਿਕ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਲੈਕਿਕ ਹੈ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਅਲੈਕਿਕ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਸਮਿਤੀ ਰਹੇ। ਕਦੇ ਲੈਕਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਮਰਜੀਵਾ ਬਣ ਗਏ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਜਿਹੇ ਅਲੈਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ, ਜਨਮ ਵਾਲੇ, ਲੈਕਿਕ ਜਨਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਯੁਗ ਹੀ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਹੋ, ਸਭ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਕਦੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਰਡਰ ਹੈ। ਬਾਰਡਰ ਕਰਾਸ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਰਡਰ ਕਰਾਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਸਦਾ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਅਲੈਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਸੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਿਜਨਸਮੈਨ ਬਣੋ। ਅਜਿਹਾ ਬਿਜਨਸਮੈਨ ਜੋ ਇੱਕ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਸਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ।

2. ਸਦਾ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ? ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਕੀ ਹੈ? ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਮਤਲਬ ਉੱਚੀ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ। ਉੱਡਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਉੱਚੀ ਆਤਮਾਏਂ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਵੇ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਧਰਤੀ ਮਤਲਬ ਦੇਹ ਭਾਣ ਤੋਂ ਉੱਪਰ। ਜੇ ਦੇਹ ਭਾਣ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਉਹ ਸਦਾ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਭਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਲਿਆ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਫਰਕ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਤਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਂ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ। ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਦਾ ਉੱਡਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

3. ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਕਰਮਯੋਗੀ, ਖੁਦ ਯੋਗੀ, ਲਗਾਤਾਰ ਯੋਗੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜਿਥੇ ਸਹਿਜ ਹੈ ਉਥੇ ਲਗਾਤਾਰ ਹੈ। ਸਹਿਜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਯੋਗੀ ਹੋ ਜਾਂ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਯੋਗੀ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧ ਹਨ ਉਥੇ ਯਾਦ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਤਾਂ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਇਹ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ ਹੈ ਲਗਾਤਾਰ ਯੋਗੀ ਬਣਨ ਦੀ। ਜਦੋਂ ਦੂਸਰਾ ਸਬੰਧ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਹ ਸਦਾ ਸਮਿਤੀ ਰੱਖੇ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਫਲਤਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਇੱਕ ਹੈ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ, ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਖੇਡ ਦੇ ਸਮਾਨ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਉਥੇ ਸਭ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੈ ਉਥੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਹੈ।

4 ਸਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸਮਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਕਿਹੜਾ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਹ ਸਮਿਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮੱਰਥ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ ਜੇ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਵਰਸਾ ਕਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ? ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਇਸੇ ਸਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦੈਵ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਵੇ। ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹੇਗੇ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਮਾਇਆਜੀਤ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿੰਦਗੀ ਕੀ? ਜੀਵਨ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਨਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਜਿਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮੇਏ ਹੋਏ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ ਉਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਅਜਿਹਾ ਵਰਸਾ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਿਤੀ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲਣੀ ਨਹੀਂ। ਜਿੰਨੀ ਯਾਦ ਓਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਸਦਾ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ।

ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ :- ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਸ਼ਰੀਰਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ। ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਕੀ ਬਣਾਇਆ? ਰੂਹਾਨੀ ਬਣਾਇਆ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਅਜਿਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਬਣ ਗਈ ਜੋ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ, ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਕੁਮਾਰ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ... ਇਹ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਖੁਦ ਬਚੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਉਮੰਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਹਮਜਿਨਸ (ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ) ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਜੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵੇ। ਅਖੁਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਓ। ਨਿਮਿਤ ਸਮਝ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ। ਨਿਮਿਤ ਸਮਝਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਹਨ।

ਯੁਗਲਾਂ ਨਾਲ:- ਸਦਾ ਸਵਰਾਜਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ? ਸਵ ਦਾ ਰਾਜ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਅਧੀਨ ਹਨ ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਨ ਨਹੀਂ। ਦਿਨ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨਹੀਂ। ਐਸੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦੇ, ਵਿਅਕਤੀ, ਵੈਭਵ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਏ? ਅਧਿਕਾਰੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਇਸ ਸਮੱਰਥ ਸਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਜੇਤੂ ਬਣਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਰ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਦਾ ਦੇ ਵਿਜੇਈ। ਮਾਇਆ ਭੱਜ ਗਈ ਕਿ ਭਜਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਜਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵਾਪਿਸ ਨਾ ਆਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਭਜਾਇਆ ਹੈ? ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ - " ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ " । ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਉੱਥੇ ਜਾਵੇ। ਲੇਕਿਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਕਿਧਰੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਚਮਕ ਇੱਕਰਸ ਇਕੇ ਜਿਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਵਿਅਕਤ ਜਾਂ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਅਵਿਅਕਤ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਵਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਆਪਣੀ ਸਿਵਲ ਅੱਖ ਰੱਖਾਂਗੇ, ਕਿੰਮਨਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਫੈਲਾ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੁਣਾਕੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਣ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਬੱਚਾ ਬਣਨ ਫੇਰ ਤਾਂ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਲੈਕਿਕ ਟੀਚਰ ਵੀ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਤੱਕ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਫੇਰ ਹੱਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਂਦੇ। ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹੇ, ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ, ਬੁੱਢੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ, ਫੇਰ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਜਾਕੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਕੇ ਫੇਰ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਬਣਨ, ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਣਾਉਣ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਫੇਰ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਫੇਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ? ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਫੇਰ ਨਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣਗੇ। ਜੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੇਦ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਜੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਜਾਂ ਸਤਯੁਗੀ ਪਾਵਨ ਹੋ? ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਣ। ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਲਮ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਸੂਰੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਝਾੜ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਝਾੜ ਵੀ ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪੱਤੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਸੀ ਫੇਰ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਪੁਰਾਣੇ ਪਤਿਤ ਸੂਦਰ ਹੋ ਗਏ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਹੁਣ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਮੈਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ ਅਧਰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਨਾਲ ਅਧਰਮ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਧਰਮ ਦਾ ਵਾਧਾ, ਧਰਮ ਤੇ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਕੀ ਵਾਧਾ ਅਧਰਮ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਵਾਧਾ ਤੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪੇ ਹੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਰਮ ਨਾਲ ਅਧਰਮ ਵੀ ਇਕੋ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਈਸਲੈਸ

ਸੀ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ ਫੇਰ ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ, ਸੂਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਉਸ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੂਰਗ ਤੋਂ ਬਦਲ ਨਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਹ - ਵਾਹ(ਪਾਵਨ) ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਛੀ - ਛੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਫੁੱਲ ਬਣਾਇਆ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਡਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਹੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖਣੀ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀ ਹਾਲਤ ਆਕੇ ਵੇਖੋ, ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਸਾਡੀ ਚਲਣ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ? ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਦੀ ਤਰਕੀਬ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਵੋਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਅਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਿੱਖਣ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਕੇ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਉਹ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਣ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਾਂਗੇ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਸਿਵਲ ਅੱਖ ਰੱਖਾਂਗੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗੇ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਾਂਗੇ, ਅਪਰਾਧੀ ਨਜ਼ਰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੋ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਦੇ ਤਾਂ ਭਲਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਔਰਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਲਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਔਰਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਘਰ ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਉਹ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿਮਨਲ ਅੱਖ ਵਾਲੇ ਠਗ ਅਜਿਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕੀ ਕੰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਦੋਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ। ਉਹ ਹੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਕੁਲ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਰਹੇ ਪਰੰਤੂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਰਹੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸੀ, ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਕੇ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੀ ਕਿਮਨਲ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਦੁੱਖੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਦੀ ਯੁੱਧ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਫਿਰ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣ। ਦੇਵਤੇ ਜੋ ਗੋਰੇ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਕਾਲੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੀ ਕਾਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਬੁੱਧ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਾਲਾ ਵੇਖਿਆ? ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਕਾਲੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ, ਉਹ ਕੋਈ ਕਾਲਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਗੋਰਾ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਹਨ ਨਾ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਆਉਣ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਆਦਿ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ 10 ਸਿਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - 5 ਇਸਤਰੀ ਦੇ 5 ਪੁਰਸ਼ ਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਤੇ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪੂਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਮਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਵਾ ਕੇ

ਮਿਸ਼ਨ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਨਵੀਂ ਮਿਸ਼ਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇੜੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਏ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ। ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਅਸੂਰ ਕਹਾਉਣਗੇ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤਚਿਤ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਹੈ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ।

2. ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤਚਿਤ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚਿਹਰੇ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਹੈ "ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਭਵ" । ਅਜਿਹੀ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਚਮਕ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਆਗ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਭਾਗਿਆ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਭਾਗਿਆ ਵਿਖਾਓ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਕੇ ਆਉਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿੱਥੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਇੱਕਮਤ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਅਨਲਿਮਟਿਡ ਸਟੇਜ਼, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਬੰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਫਿਕਸ ਪਾਰੂ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਸਰੰਡਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇ। ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ, ਉਹ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਗ਼ਰੀਬ ਬੱਚੇ ਛੇਤੀ ਸਰੰਡਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਆਪਣੇ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਂਡਵਾ ਅਤੇ ਸਟੇਜ਼ ਹੈ। ਅਣਲਿਮਟਿਡ ਸਟੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਂਡਵੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਹੁਣ ਇਸ ਖੇਡ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਅਪਰੰਮਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਅੰਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਵਰਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਮਹਿਲ, ਮਾੜੀਆਂ, ਮੋਟਰਾਂ ਆਦਿ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਕੰਮਪੀਟੀਸ਼ਨ। ਨਰਕ ਦਾ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਪੀਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲਾਲਚ, ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਾਂਡਵਾ ਫੁੱਲ ਭਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਵੀਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਚਲਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ ਖੇਡ ਹੈ। ਕਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਨਾਦਿ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਜੇ ਪਾਣਾ ਸੀ, ਪਾ ਲਿਆ ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਚੱਕਰ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਵੇ ਗੇ। ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਪਿਰੇਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਧਾਗੇ ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਣਕੇ ਮਿਸਲ ਪਿਰੇਏ ਹੋਏ ਹੋ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੜਦੇ, ਡਿੱਗਦੇ ਹੋ, ਹਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮਾਇਆ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ, ਜਦੋਂ ਪੂਰੇ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਸਿਜਰਾ ਹੈ। ਜਦ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕਹਾਂਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਸਿਜਰਾ ਬਣਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ, ਕਲ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਚਮਾਟ ਮਾਰ ਕਲਾ ਕਾਇਆ ਹੀ ਕੱਢ ਦਿੰਦੀ। ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹਾਰ ਖਾਧੀ ਤਾਂ ਖਤਮ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਮਹਾ ਸਤਰੂ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਬਾਲ ਬੱਚੇ। ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ। ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਜਿੱਤ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਭ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਰੋਧ, ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਲੋੜ ਪਈ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵੀ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਝੱਟ ਸੱਚ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਰੇਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਓਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਤੇ ਇਹ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਥੇ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਸਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਥੋੜਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਹ ਮੇਲੇ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਹੋ ਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਮਾਂਡਰ, ਮੇਜਰ ਆਦਿ ਥੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਸਟ, ਸੈਕਿੰਡ, ਥਰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ - ਦੋ ਤੋਂ ਉਪਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਯੋਗ ਲੱਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਚਲਾ ਜਾਏਗਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯੋਗ ਤੇ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੋਜਨ ਖਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਕੋਈ 2 ਮਿੰਟ, ਕੋਈ 5 ਮਿੰਟ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ, ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਉੱਡਾ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਤਦ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ, ਇਹ ਬਾਬਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ? ਕੋਈ ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਧਨ ਆਦਿ ਹੈ? ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਗੇ ਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਲਈ। ਯਾਦ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਫੁੱਲਾਂ ਵਲ ਹੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬਗ਼ੀਚਾ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਗ਼ੀਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਗਵਾਨ, ਮਾਲੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਮਨੁੱਖ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿੰਨਾ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਦੌਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕਦੀ ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਭੂਤ ਹੈ ਨਾ। ਭੂਤ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਿਸਪੈਂਡ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਾਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਦੀ। ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਨਾਲੇਜ਼ ਕੀ ਕਰੇਗੇ? 21 ਜਨਮ ਤਾਂ ਪੁਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਇਹ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਫਲ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਸਤੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਬਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਪਰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਕਹਿਣਾ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਸੂਕਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਾਇਲੈਂਸ, ਮੂਵੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਟਾਕੀ, ਇਹ ਹੈ ਡਿਟੇਲ। ਬਾਕੀ ਨਟਸ਼ੇਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਹ ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਬਣਨਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਰੋੜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਆਂ ਤੋਂ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ, ਫੇਰ ਪਾਪ ਦਾ ਧੰਧਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਹੈ ਡਾਇਰੈਕਟ, ਉਹ ਹਨ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਪ੍ਰਨਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਭੁੱਖ ਤਾਂ ਦੇਨਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਹੋਵੇਗੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਦੇਵੇ 10 ਪਾਵੇ, ਗ਼ਰੀਬ 2 ਰੁਪਏ

ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਦਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਸੁਦਾਮਾ ਦਾ ਮਿਸਾਲ)। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਇਆ। ਸੋਮਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅਕੀਚਾਰ ਧਨ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਕੱਟਕੁੱਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਫੇਰ ਹਿਸਟਰੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਖਾਣੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪੱਥਰ ਮਿਸਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਅਥਾਹ ਧਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਇਹ ਪਾਸ ਕਰ ਫਿਰ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ, ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜੜ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਚੈਤੰਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਬਣਾਏ ਕਿੱਥੇ ਆਏ। ਦਿੱਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਆਏ ਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਬੜੇ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ

ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਕ ਥੋੜਾ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਸਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਨਾ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਸਭ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਹੀ ਅੰਤ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹੋ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਹਰਾਇਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਧਨ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੰਜੀਰ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਅੱਧੇ-ਅੱਧੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੈ। 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੜਾ ਗਪੇੜਾ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕੀ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗ਼ਲਤ ਮੰਨ ਲਈਏ ਤਾਂ ਸਭ ਫਾਲੋਅਰਸ ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਰੈਵੇਲਿਊਸ਼ਨ ਹੋ ਜਾਏ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲ ਆਪਣੀ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਝਣਗੇ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਹੀ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰੰਡਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੜਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਸਰਾਫ਼ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦਾ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦਾ ਲੈਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਹੀ ਦੇਣਾ ਪਏ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਉੱਠਦੇ ਹੀ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਕੋਲ ਨਾ ਰਹੇ ਤਦ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਏ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਜਿੰਨਾ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ਉਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਅੱਛਾ

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
2. ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੇ ਨਾਲ ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ ਦੇ ਮੰਤਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੇ ਨਾਲ ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ ਦਾ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ। ਜਿਹੜੇ ਅਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ ਦੇ ਮੰਤਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ ਹਨ ਉਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਹੀ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਮਹਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਖੁਸ਼ੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਪੈਸ਼ਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਾ ਛੱਡਣਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਆਨੇਸੂ (ਇਮਾਨਦਾਰ) ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਏ, ਆਰਾਮ ਪਸੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੇ ਬੋਲ ਕਦੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲੋਗੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਿਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸੂਦਰ ਠਹਿਰੇ। ਸੂਦਰ ਕਦੀ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦਾਦਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ - ਬੱਚੇ ਮਿਯੂਜ਼ਿਅਮ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਦਘਾਟਨ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕਦੇ ਦਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਖਾਵਾਂ ਅਥਵਾ ਬਰਾਂਚੀਜ਼ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਹੈ ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਮਧੂਬਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਰਲੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸ ਦੀ? ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਕਾਰ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਰਚਤਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੁੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਗਵਰਨਰ ਆਦਿ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਬਰਾਂਚੀਜ਼ ਖੁਲ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਤੋਂ ਖੁਲ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਅਤੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ। ਉਸ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਤਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਬਰਾਂਚੀਜ਼ ਖੁਲ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੀ ਬਰਾਂਚੀਜ਼ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਬੱਚਿਓ, ਹੋ ਆਤਮਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿਉਂ ਆਉਣਗੇ? ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਅਥਵਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਣ। ਬਗੈਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਪਾਪ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸੂਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਿੰਨਿਆਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਿੱਥੇ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਪ ਕਿਹੜੇ ਹਨ? ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਸੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ, ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਪਾਪੀ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬੱਚੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ। ਜੋ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਕਥਾ ਵੀ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਦੀ ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਪਨ ਵਿੱਚ ਰਾਧਾ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਨਹੀਂ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਉਹ ਮਹਾਰਾਜਕੁਮਾਰੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੰਬਰ

ਦੇ ਬਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਰਾਇਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ ਨਮ: ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ: ਉਹ ਤਾਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਭਗਵਾਨ ਥੋੜੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਅਰਥ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ ਨਾ। ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਹ ਵੱਡੀ ਗਾਡਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਨਾਮ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੋਈ ਵਰਲਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਯੂਨੀਵਰਸ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਕਾਲਜ ਖੋਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵ - ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਸਿਰਫ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ। ਈਸ਼ਵਰ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗੱਲ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਯੂਨੀਵਰਸ ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਚੋਜ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਖੁਦ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਬੇਲੇ, ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਰੱਬ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਆਇਆ ਕਿੱਥੋਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਰਚਤਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਹੋ ਬੱਚਿਓ, ਹੋ ਆਤਮਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਇਹ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਅੱਖਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਾਲੇਜ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਵੀ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਕਾਲਜ ਹੈ, ਫੇਰ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਮੁਕੱਰਰ ਹਨ। ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਖਿਆਲ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨਵੇਂ- ਨਵੇਂ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣੀਆਂ (ਟੀਚਰਜ਼) ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਕੇ ਫੇਰ ਦੂਸਰੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਵੇਖਣਗੇ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਲਾਸ ਚਲਾਓ। ਅਜਿਹੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਵਾਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦੂਸਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੈਂਟਰ ਬਣਾਉਣ। ਬ੍ਰਹਮਣੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਇੱਕ ਸੈਂਟਰ ਜਮਾਇਆ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਹੋਰ ਸੈਂਟਰ ਜਮਾਉਣ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਟੀਚਰ ਨੂੰ 10 - 20 ਸੈਂਟਰ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਜਾਣ, ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਣ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਸੈਂਟਰ ਖੁੱਲਣ। ਪਰੰਤੂ ਅਜਿਹੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਨੇਸਟ (ਇਮਾਨਦਾਰ) ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਇੱਕ ਸੈਂਟਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਇਆ, ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਅਟਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਛਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਂ ਤੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੱਡੀ ਦੁਖੇਗੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਫੇਰ ਵੀ ਲਿਖਣ ਕਿ ਬਾਬਾ ਫਲਾਣੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਸਾਡੀ ਜੀਵਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਟੀਚਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਆਪੇ ਹੀ ਲਿਖੇ - ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੋਂ ਫੇਰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸੈਂਟਰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਜਾਈਏ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਫੁੱਲ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ। ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਨਾ।

ਤਾਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਅਤੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਕੁੱਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੂਦਰ ਵਰਨ ਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਵਰਨ ਦੇ ਸੀ ਫੇਰ ਖੱਤਰੀ, ਵੈਸ਼ ਵਰਨ ਦੇ ਬਣੇ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਔਲਾਦ... ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਕਿਸਦੀ? ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਰਜੁਨ ਪ੍ਰਤੀ। ਹੁਣ ਅਰਜੁਨ ਕੈਣ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਔਲਾਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੇਵਤੇ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਥਰੂ ਹੀ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ, ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਰੱਥ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹੇ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਸੂਦਰ ਹਨ। ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਝੱਟ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਬਿਨਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਕਿਵੇਂ ਸਕੇਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਝਣ ਦੀ ਵੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਉਦਘਾਟਨ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਕਰੋ ਨਾ ਕਰੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ, ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਵਕਤ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਸੈਂਟਰਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਸ ਖੋਲਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਆਏ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਯਥਾਰਥ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਪੂਜਿਯ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਪੂਜਿਯ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ, ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੁਪਨਾ ਯਥਾਰਥ ਅਰਥਾਤ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ, ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਕਰ ਲਿਆ, ਹੋ ਗਿਆ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਯਥਾਰਥ, ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੂਜਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸੋਨ ਤੱਕ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕਰਮ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਅਤੇ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਹੁਣ ਵਿਕਰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਸ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਆਪ ਟੀਚਰ ਬਣ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਟੀਚਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਖੰਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਦੀ ਨਾਵ ਤੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਨਾਵ ਹਿਲੇਗੀ - ਡੁਲੇਗੀ ਪਰ ਡੁੱਬ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ ਅਥਵਾ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਹੋਈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਦੇਵਗੇ ਨਾ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁਗ। ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹੋਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਈ ਧਰਮ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਕਿਸ ਦੀ? ਸਥਾਪਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਕਾਮ - ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਜੇਕਰ ਹਨ ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ਇਹ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਭ ਹੋਵੇਗਾ ਕੀ? ਉੱਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰੇਤਾ ਅਤੇ ਦੁਆਪਰ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ ਨਾ, ਇਵੇਂ ਉਹ ਵੀ ਸੰਗਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਫਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ, ਦੂਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਵਿਕ੍ਰਮ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਵਿਕ੍ਰਮ ਸੰਵਤ ਯਾਨੀ ਰਾਵਣ ਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸੰਵਤ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਰਾਜਾ ਵਿਕ੍ਰਮ ਦੇ, 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਰਾਜਾ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਦੇ। ਅੱਧਾ ਹੈ ਵਿਕ੍ਰਮ ਦਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਦਾ ਸੰਵਤ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਵਿਕ੍ਰਮ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਕਰਮ ਸੰਵਤ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ? ਅਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਆਕੇ ਪਈ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਇਹ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਵਿਚਿੱਤਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਾਕਾਰੀ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਰਮ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਕੋਈ ਮਰਤਬਾ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬੰਦ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹੇਗਾ।

ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਗਏ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰੇ! ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਟੀਚਰਜ਼ ਹੋ, ਟੀਚਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਹੋ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਟੀਚਰ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਟੀਚਰਜ਼ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਸਤੇ? ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਟੀਚਰ ਹੋ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋ। ਉਹ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਸੱਤ ਮਾਣਾ ਸੱਚ। ਸੱਚਖੰਡ ਵੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਝੂਠ ਖੰਡ ਹੈ। ਸੱਚ ਖੰਡ ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਸੱਚ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ। ਜਦ ਰੀਅਲ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਝੂਠ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ - ਨਾਵ ਡੋਲੇਗੀ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਣਗੇ, ਪਰ ਡੁੱਬੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾਵ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਹੀ ਉਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੱਬ ਆਕੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਰੱਬ ਕੀ ਆਕੇ ਦੇਣਗੇ? ਜਰੂਰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਦੋਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਗੇ - ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਚਲਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰੰਮਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਜਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕਹਿਣਗੇ ਪਰੰਮਪਰਾ ਤੋਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਜਨਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਵਸ ਅਤੇ ਅਲੈਕਸਿਕ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿਕ ਮਨੁੱਖਾਂ ਸਦਿਸ਼ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਗਰਭ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਪਮਾ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਰਗਨਸ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਰਾਵਾਂ, ਚਾਹੇ ਨਾ ਕਰਾਵਾਂ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਰਹਿਤ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਫਿਰ ਘਰ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਤੱਤਵ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਨਿਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਉੱਤਮ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਚੱਕਰ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਖੱਤਰੀ... ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰੈਕਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਰੈਕਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਰਾਂਗ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਅਣਰਾਇਟੀਯਸ ਵਰਲਡ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਅਨਰਾਇਟੀਯਸ, ਰਾਮ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਰਾਇਟੀਯਸ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਉਹ ਹੈ ਸਤਯੁਗ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਉਠਾਉਂਦੇ ਕਦੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕੀ। ਆਪਣੀ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੱਤੀ, ਰਚਨਾ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਪੜ੍ਹਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ। ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਹ ਰਾਮ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੀ ਸੀਤਾ ਚੁਰਾਈ ਗਈ। ਉਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਥੋੜੀ ਹੈ, ਉਹ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉਹ ਹੈ 16 ਕਲਾ, ਇਹ ਹੈ 14 ਕਲਾ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ, ਉਹ ਘੱਟ ਸਾਹੂਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਲਕਬ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਘੱਟ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਦਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਧਨੀ ਧਨੀ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾ ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਗਏ, ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ! ਲੜਾਈ - ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਬਣੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਬਣੇਗੀ। ਅਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਇਹ ਕਦੋਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ? ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਨ ਨਿਰਵ੍ਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵਾਲੇ। ਫੇਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਿਰਵ੍ਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਪ੍ਰਵ੍ਰਤੀ ਮਾਰਗ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਸੀ। ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਹੋ ਤਾਂ ਉਹੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਇਹ ਕਦੋਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ? ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਨਿਵ੍ਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵਾਲੇ। ਫਿਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਿਵ੍ਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਤੀ ਮਾਰਗ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਸੀ। ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਹੋ ਤਾਂ ਉਹੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸਲ ਧਰਮ ਸੀ ਹੁਣ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਅਧਰਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਬੱਚਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਦ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸੱਤ, ਅਨਰਾਇਣੀਯਸ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਮਾਇਆ ਦੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਸਤ ਦੀ ਨਾਵ ਹਿਲੇਗੀ - ਡੁਲੇਗੀ ਪਰ ਡੁੱਬੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਣ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਨਾਵ ਪਾਰ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਭਰਪੂਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਗਤ ਹੁਣ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ! ਸਿਰਫ ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਵੈਸਾ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਇਮਰਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਿਚਿੱਤਰ ਖੁਸ਼ੀ, ਵਿਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਬਣ ਜਾਊਗੇ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਇਹ ਅਨਹਦ ਗੀਤ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਪਾਣਾ ਸੀ ਸੇ ਪਾ ਲਿਆ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨੰਬਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਚਲੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਘਾਟੇ ਤੋਂ ਫਾਇਦੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ - ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੁਬਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਕਮਾਲ ਹੈ ਜੋ ਸੈਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਸੰਗ ਦਿੰਦੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆਓ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਪਰਮਪਿਤਾ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਉਸ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਆਪ ਮੁਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ..... ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਜੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਆਦਿ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਜਲ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁਗ ਹੈ ਪੁੰਨਿਆ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਪਾਪ ਸਭ ਕੱਟਕੇ ਪੁੰਨ ਕਿਵੇਂ ਜਮਾਂ ਹੋਣ? ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਜਮਾਂ ਹੋਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਜੇ ਵੀ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ। ਉਹ ਸਭ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ ਫਿਰ ਪਾਪ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਜੇ ਬਾਪ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਏਮ - ਆਬਜੈਕਟ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਪਦ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ ਬਬੁਲਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਵਿਦੇਹੀ ਨੂੰ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ। ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਵੀ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਹਾਤਮਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਸਾਰੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਜਦ ਵੱਡੇ ਬਾਲਿਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸੂਰੀ ਤੋਂ ਦੈਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਬਣੇਗਾ। ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਆਸੂਰੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਬਣਨ। ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਿੰਸਕ, ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਅਹਿੰਸਕ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਸਭ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਉਦੋਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਿਆ ਆਤਮਾ ਬਣੋਗੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਾਪ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਤਾਂ ਸਹੀ ਨਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ, ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਈ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਰੱਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੇਨ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ

ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਤੱਦ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਬੇਟਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੋਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਰੱਬ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਜੋ ਸਵਯੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਸਵਯੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 5 ਵਿਕਾਰ ਰੁਪੀ ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੈ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਘਾਟਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਵਪਾਰੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਪਾਰ ਕਰੇ। ਜਾਦੂਗਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਦੂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ 63 ਜਨਮ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਇਸ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਦਗਤੀ ਪਾਈ ਹੈ? ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵੇ? ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਵੀ ਵਾਪਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਰਾਜ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਇਆ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ, ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਗਈ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਨੇ ਫਲ ਦਿੱਤਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਾ, ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਲੇ - ਹੋਲੇ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਜੋ ਬੀਤਿਆ, ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕੰਡ ਟਿੱਕ - ਟਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਬੀਤਦੇ - ਬੀਤਦੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਘੜੀਆਂ ਬੀਤਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਇੱਕਦਮ ਫਟ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੈ ਜੂੰ ਮਿਸਲ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ ਉਹ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚਾ ਮਹਾਤਮਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਹਾਤਮਾ ਲੋਕ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈ ਫਿਰ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਦੇਵਤਾ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਨੇ ਪਿਓਰਿਟੀ। ਚਲਨ ਕਿੰਨੀ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਤਾਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਰੈਕ੍ਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਹਨ ਤੱਦ ਤਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਕੀ -ਕੀ ਲੱਗਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਬੜਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਘੱਟ ਹੋਣ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੀ ਹੋਲਿਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਸਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਭੇਗਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ। ਜੋ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਇੱਕ ਦੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਇਆ, ਉਹ ਹੈ ਫੁਲ। ਫਿਰ ਹੈ ਮੇਰੁ, ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਜੋੜੀ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਸਿੰਗਲ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ, ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ, ਰਾਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਤੇ - ਅਹਿਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੰਡੇ। ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਜੈ - ਜੈਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਆਫ਼ਤਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਮਾਂ ਵੀ ਕਰੇ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਂ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਰ ਕਲਪ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ

ਜਿਹਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਚੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਖੱਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦਰ - ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਕੁਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋ ਤੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਹੋ, ਫਾਲੋਅਰਸ ਵੀ ਹੋ। ਇੱਕ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਪ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੁੱਤੇ - ਬਿੱਲੀ, ਪੱਥਰ - ਠੀਕਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿਫੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦਾ ਸੰਗਦੇਸ਼। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ, ਕੁਸੰਗ ਡੋਬੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਤੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਾ ਬਣੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਲੱਗੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਅਥਵਾ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਦ ਦਾ ਜੇਵਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲੇ ਕਿਵੇਂ? ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬਾ, ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਖਾਦ। ਆਤਮਾ ਸੱਚ ਸੋਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਝੂਠੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਖਾਦ ਨਿਕਲੇ ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ, ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਸੀ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਵਾਏ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡਾ ਬਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ - ਵਧਾਉਂਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਭਵ: ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਰੱਬ ਦੇ ਸਖਾ ਵਾ ਸਖੀ ਰੂਪ ਨੂੰ, ਕਦੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਰੂਪ ਨੂੰ, ਕਦੀ ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ, ਜਦ ਕਦੀ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾ: ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਦੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਨੂੰ ਸਵਤ: ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ ਫਿਰ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਸਦਾ ਅਮੁੱਲ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਸਿਫਤਾਂ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ) ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਹੜੇ ਆਪਣਾ ਹਰ ਕਦਮ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਗੇ ਤਾਂ ਪਦਮ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਕਦਮ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪਦਮਪਦਮਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਰਾਜ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਭਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਨਾ ਪਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 3 ਅੱਖਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਘਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੇ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਸਿੰਪਲ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਰਸਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਕਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਫੇਰ ਪਦਮ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ! ਪਦਮਪਤੀ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਲਈ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਭੱਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਦਮ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਬਣਨਗੇ! ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਮਪਟੇਸ਼ਨ ਹੋ। ਸਰਵਿਸ ਤੋਂ ਹੀ ਪਦਮ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੀ ਸੁਣਾਓ ਜਿਹੜੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਾਡਾ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਟੀਚਰ ਹੈ- ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਟੀਚਰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਪੜ੍ਹੋ ਹੋਏ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਲੋਕ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਜੇਕਰ ਕਦੀ ਆਇਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਹੋ ਲਿਬਰੇਟਰ ਆਓ, ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਜੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਉਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ? ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਉਥੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕੀ? ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਦਕਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਨਮ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਤਯੁੱਗ ਥੋੜੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਥੋੜਾ ਸੁੱਖ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਗ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਕੋਈ ਗਾਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲੋਂ

ਵਰਸੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕਾਕਾ, ਮਾਮਾ ਆਦਿ ਹੋਵੇ ਪਰ ਵਰਸੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆ ਦਾ। ਸਤਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਸੀ ਜ਼ਰੂਰ। ਸਭ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ। ਪਰ ਉਹ ਲੋਕ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਓ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇ ਉਹੀ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਨਾ ਪਰ ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕਦਮ ਮੱਥਾ ਹੀ ਮੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਰਾਜਭਾਗ ਹੀ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਆਏ ਤਾਂ ਸੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਭਾਵੇਂ ਪਰ ਪੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ, ਫੇਰ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਕੁਝ ਵੀ ਬਣਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਨਾ। ਥੋੜਾ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਵਜ਼ੀਫਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਸਭ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਆਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਵੀ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਬੋਲੋ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੀਏ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ? ਇਵੇਂ ਫ਼ਾਲਤੂ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਸ ਰੱਥ ਤੇ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਕਲਯੁੱਗ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ਼ੇਸ਼ਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖ਼ਿਆਲ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧੂ ਬੈਠੇ ਹੋਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਮਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਭ ਮਲਕੀਅਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀਰਾਗ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਜ਼ ਵੀ ਹਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਤੇ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਹੀ ਰੱਖ ਦੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖੋ ਹੋਰ ਸਭ ਚਿੱਤਰ ਚੁੱਕ ਦੇਵੋ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਬੋਲੋ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਨ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਮਿਲੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਅਰੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਉਪਰੋਂ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਲ ਤੇ ਤਾਂ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਬੋਲੇਗਾ ਕਿਵੇਂ? ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕੀ ਯੁਕਤੀ ਰਚੀਏ ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਰਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਰੇ, ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਗੰਗਾਂ ਜੀ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਬੋਲੋ, ਇਸ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ? ਤੁਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਫੇਰ ਉਹ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ? ਅਜਿਹੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਹੈ ਹੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪੁਰਸੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀਰਾਗ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਬੜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੂ ਵੀ ਨਾ ਬਣੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਮਰਨਾਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਬੂਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਿੰਜਨ ਪੈਰਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ

ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਉਪਰੋਂ ਦੀ ਕਬੂਤਰ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਲਿਖ ਕੇ ਬੰਨ ਦੇਵੇਗੇ ਤਾਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਦਾਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਭਟਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਥੇ ਦਾਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਜਿਹੜੀ ਇੱਥੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਫੇਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦਾਣਾ ਇੱਥੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਚੈਤੰਨ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਚਿੜੀਆਂ ਨੇ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਸੁਕਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿਣਗੇ ਸੱਤ? ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਨਿਕਲੇ। ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰ - ਭਰ ਲੈ ਆਏ। ਕਹਿਣਗੇ ਸੱਤ। ਹੁਣ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਣਗੇ? ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਝੂਠ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ.....। ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ! ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ - ਬੋਲਦੇ ਇੰਸਾਲਵੈਂਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਵੀ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਦੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਰਚਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖ ਕਦੀ ਉਡਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਅਰੇ, ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾਂ ਕੋਈ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਗੇ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚੋ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੱਟੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੱਟੀ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਇੱਕ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਲੈ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਭਰਪੂਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਭਟਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਇਟੀ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰਮਣੀਕਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾ ਭਵ :

ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਸੰਦੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਬੰਧ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਮਣੀਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਸਰਵ ਸਬੰਧ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਪੰਨ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਵੀ ਸਬੰਧ ਦੀ ਕਮੀ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਾ ਹਲਕੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਮਿਕਸ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਰਵ ਸ਼ਬਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਸਰਵ ਹਨ ਉਥੇ ਹੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਰਵ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸਮਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਵਿਅਕਤ ਰੂਪਦਾਰੀ ਬਣ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ।

“ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ”

ਅੱਜ ਸਮਰਥ ਦਿਨ ਤੇ ਸਮਰਥ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਸਮਰਥ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਖਾਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਖਾਸ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਅਰਪਿਤ (ਦੇਣ) ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਜੇਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਨ ਭਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਰਥ ਅਤੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਧੁਰ ਮਿਲਣ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕਲਪ ਮਿੱਠਾ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦਾ, ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਦਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਅਨੇਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾਵਾਂ, ਹਰ ਇੱਕ ਮੋਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਬਾ, ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਬੋਲ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਾਲਾ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ 9 ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕਈ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੇਖੀ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਸਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਾਲਾ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਓਗੇ। ਇਹ ਮਾਲਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੀ ਇਸ ਵਕਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਅਨੇਕ ਬੰਧਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗੋਪੀਕਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਯੋਗ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੰਪੰਨ ਮਿੱਠੇ ਗੀਤ ਸੁਣਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਜਿਹੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨੇਹੀ, ਸਿਕੀਲੱਧੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਕਿ ਹੁਣ ਪਰਤਖ਼ਤਾ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਵੱਜਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਿਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਦਿਨ ਖ਼ਤਮ ਹੋਏ ਕਿ ਹੋਏ। ਸਾਕਾਰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਮਿਲਣ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਸੁਭ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਪਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਸੁਣਿਆ ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ! ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹਨ, ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰਿਟਰਨ (ਵਾਪਸੀ) ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਭਰੀ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਜੇਰੇਟੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹ - ਰੂਹਾਨ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਮੰਗ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਖਾਸ ਸਨ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰਤਖ਼ਤਾ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਖਾਸ ਸਨ। ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਦਿਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਦੀ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਕੇ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਕੰਟਰੋਲ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਯਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦੀ ਹੈਂਡਸ਼ੇਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚੇ ਸੋ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਉਮੰਗ ਦੀ ਹਿਮੰਤ ਨਾਲ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਪਾਤਰ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਸੁਪਾਤਰ ਮਤਲਬ ਪਾਤਰ ਹਨ।

ਤੀਸਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ - ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਹੀ ਸੇਵਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਲੇਕਿਨ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਇਹ ਗੀਤ ਜ਼ਰੂਰ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿੱਠੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਰਿਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਵੀ ਖਾਸ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਸਨੇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਹਿਮੰਤ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਫੇਰ ਤਾਂ ਸਨੇਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹਿਮੰਤ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ ਹੀ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਰਿਟਰਨ

ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ, ਅਟੈਨਸ਼ਨ ਨਾਲ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੁਣਿਆ - ਅੱਜ ਦੀ ਰੂਹ - ਰੂਹਾਨ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ (ਜਵਾਬ)? ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰੋਣਕ ਵੇਖੀ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਲਾਸ਼ੂ ਸੋ ਫਾਸਟ ਜਾਕੇ ਫਾਸਟ ਆਉਣ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਦੀ ਰੂਹ - ਰੂਹਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਸਵੀਟ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਬੜਾ ਭੇਲੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਹਨ ਪਰ ਹੈ ਬੜੇ ਚਲਾਕ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮਿਸ (ਵਾਅਦਾ) ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿ ਕਹਿਣਗੇ? ਖੁਸ਼ ਰਹੋ, ਆਬਾਦ ਰਹੋ, ਵੱਧਦੇ ਰਹੋ। ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹਨ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੁਣਾਈਏ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੁਣਾਵਾਂ। ਪਰ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਬੜੇ ਮਜ਼ੇ ਨਾਲ ਬੜੀਆਂ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ --

ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੁਪਾਤਰ ਬਣ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦਿੱਵਯ ਕਰਮ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਆਪਣੇ ਦਿੱਵਯ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸਪਸ਼ੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਇਵੇਂ ਸ੍ਰਵ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਦਾ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥ ਬਾਪਦਾਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਦਾਦੀ ਜੀ ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਜੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ"

ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹੇਲੀ (ਦੀਦੀ) ਨੇ ਵੀ ਖਾਸ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਉਹ ਵੀ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਇਮਰਜ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ। ਉਹ ਵੀ (ਅਡਵਾਂਸ ਪਾਰਟੀ) ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸੰਗਠਨ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੀਪ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਗਰੁੱਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਰਨੇ - ਅਕਾਰਨੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੂਰਨ ਸਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਟਚਿੰਗ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿਲਕੇ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੈ, ਉਸ ਮੁਤਾਬਿਕ ਜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਸੀਂ ਮਿਲਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਟਚਿੰਗ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਜੁੜਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਹਾਲੇ ਕੋਈ ਛੋਟੇ ਕੋਈ ਵੱਡੇ, ਅਜਿਹਾ ਗਰੁੱਪ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਗਏ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਕਰਮਨਾਂ ਵਾਲੇ ਵੀ ਗਏ ਹਨ, ਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਗਏ ਹਨ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹਿੰਮਤ ਉਲਾਸ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਗਏ ਹਨ। ਅੱਜ ਪੂਰੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਜੁੜਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪਲੈਨਿੰਗ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਹਿੰਮਤ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਗਰੁੱਪ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਪਰਤਖਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਬੱਦਲ ਬਿਖਰ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਹਟੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਬੱਦਲ ਬਿਖਰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਿੱਟ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਗਾੜਾ ਵਜ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਬਿਖਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੀ ਤਿਆਰੀ ਖੂਬ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਯੂਥ ਹੈਲੀ ਦਾ ਪਲਾਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਯੂਥ ਹਨ ਹਾਲੇ। ਉਹ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਉਹ ਘੱਟ ਹੋ ਫੇਰ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਵੀ ਭੇਦ ਹੈ। ਅਨੇਕਤਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਭੇਦ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਮਨ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦਾ ਮਿਲਣ ਵੀ ਭੇਦ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਗੁਪਤ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਸਪਸ਼ੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਵਕਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲੇਗਾ ਕਿ ਐਡਵਾਂਸ ਪਾਰਟੀ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ।

ਜਗਦੰਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਚੰਦਰਮਾ। ਤਾਂ ਚੰਦਰਮਾ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀਦੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਦਾ ਪਾਰਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੰਦਰਮਾ (ਸ਼ੀਤਲ) ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੇਵੇ ਉਸਨੂੰ, ਜਗਦੰਬਾ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸਕਾਸ਼ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਪਲੈਨਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਲਈ ਸਾਥੀ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪੁਸ਼ਪਸ਼ਾਂਤਾ ਅਤੇ ਦੀਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਉ (ਵਿਸ਼ਵਕਿਸ਼ੋਰ) ਤਾਂ ਬੈਕਬੇਨ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਂਡਵ ਬੈਕਬੇਨ ਹਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਗਰੁੱਪ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ -

ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭੈਣ - ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ :- ਸਾਰੇ ਲਾਸ਼ੂ ਸੋ ਫਾਸਟ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਫਾਸਟ ਆਉਣ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਨੰਬਰ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਕਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਣ ਵੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਿੱਚ

ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਦਾ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹਰ ਬੱਚਾ ਵੀ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ।

ਸਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੇ ਖੰਬਾਂ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਬਾਪ ਕਰਨ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹਲਕੇ ਹੋ ਉੱਡਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ।

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ:- ਇਹ ਸਮਰਥ ਦਿਨ ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਬਣਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਸਮਰਥ ਦਿਨ ਤੇ ਜੇ ਵੀ ਆਏ ਹੋ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਰਥ ਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਦਿਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਮਰਥੀ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਵਿਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ। ਕੀ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਮਰਥੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਤੇ ਆਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵੀ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ, ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਟਿਕਟ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਖਰਚੇ ਦੇ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਣਾ। ਤਾਂ ਮਧੂਬਨ ਸਦਾ ਹੀ ਹਿੰਮਤ ਹੁਲਾਸ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਮਤ ਹੁਲਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਫੇਰ ਸਮਰਥ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ -

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਸਭ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਆਪੇ ਕੋਲ ਆਕੇ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਂਸ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ 10 - 10 ਮਿੰਟ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਘਰ ਬੈਠ ਕਰੋ। ਮਨਸਾ ਨਾਲ, ਸੁੱਖ ਦੀ ਸੋਚ, ਸੁੱਖਮਈ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਖਮਈ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਓ। ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਪਤੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈੱਟ ਹੋਕੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਸੈੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਢਿੱਡ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਣ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਭਗਤ ਜਰੂਰ ਹੋ - ਕਿਵੇਂ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤੱਦ ਤਕ ਭਗਤ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਦ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰੋਗੇ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਤਦ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਤ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੋਨੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬਾਪ। ਭਗਤ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਰੱਬ ਹੈ ਇੱਕ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂ? ਰੱਬ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤ ਹੁਣ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੱਬ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਈਏ - ਇਹ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਭਗਤ ਲੋਕ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਪੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨੰਬਰਵਨ ਜੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਭਗਤ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ? ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਵੀ ਇਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਰੱਬ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰੱਬ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਘੋਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰ ਵਿਨਾਸ਼। ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਛੁੱਟ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੀਤਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੱਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਵੱਧਦੇ - ਵੱਧਦੇ ਕਿੰਨੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਏਗੀ। ਹੱਦ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ, ਬੇਹੱਦ ਤੋਂ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਕੀ ਕਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭ੍ਰੂਕੁਟੀ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਿਤਾਰੇ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰੂਕੁਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਸ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਵੀ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵੱਡਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਛੋਟਾ ਰਾਵਣ ਤਾਂ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕਦੀ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕੋਈ ਸਥੂਲ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ। ਇਵੇਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਗਏ। ਆਤਮਾ ਤਮੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਦੋਂ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੀ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕਿ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਦੋਂ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਫੇਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਦੋਂ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਕੋਈ ਡਿਫਿਕਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਤੱਤ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ, ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਯਥਾਰਥ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਨੂੰ? ਬਾਪ ਨੂੰ। ਕਹਿਣਗੇ, ਬਾਪ ਕਦੀ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ? ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਭੁੱਲ - ਭੁਲਾਈਆ ਦਾ ਖੇਡ। ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਦੂਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਦੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬਿਲਕੁਲ ਥੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪੇਟ ਹੀ ਨਾ ਭਰੇ। ਪੇਟ ਹੀ ਸਾਰਾ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੇਟ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪੇਟ ਇਵੇਂ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਨੂੰ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ। ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਹੱਦ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤਾਂ ਨੇਚਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। 4 ਯੁਗਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੂਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਲੱਭਦੇ ਹਨ। ਮੂਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਲਾਟ ਲੈਣ ਦਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਸਤੀ ਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵਰਗ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਏ ਹਨ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੰਦਿਰ ਤੋਂ ਹੀ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਲੈ ਗਏ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੰਨਾ ਧਨ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਖਜਾਨਾ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਮੁਹੰਮਦ ਗਜਨਵੀ ਆਇਆ, ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਰਥ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਚੋਰੀ ਆਦਿ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਝਗੜੇ ਆਦਿ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਰਾਵਣ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੋਨਾ ਲੁੱਟਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਕੀ ਚੀਜ਼, ਹੁਣ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ - ਪਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਹੈ ਵੇਸਟ ਆਫ ਮਨੀ। ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਧਨ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗੁਆਇਆ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਭਾਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ ਅਤੇ ਅਸੁਰੀ ਭਾਵੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਗਿਆਨ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਦੱਸਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲੱਗਾ ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਸਤੀ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿੱਤਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਵਿਨਾਸ਼। ਗਿਆਨ ਦਾ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕਰ ਭੀਤਰ ਵਿੱਚ ਠੇਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੱਤ ਤੇ ਹੀ ਚਲਾਂਗੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪਾਰੂ ਹੁਣ ਹੀ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਪਾਰੂ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਚੱਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਟਾਕ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਟਾਕ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਟਾਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟਰਸ ਇੱਕ ਵੀ ਘੱਟ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਮਾਨ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਮਾਨ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਦੀ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿੰਗ ਕਵੀਨ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜੇ ਹੈ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੇਟ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਦੇ ਰੋਟੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਹੀ ਪਾਪ ਹੈ। ਪੇਟ ਪਾਪ ਬਹੁਤ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਝੂਠੇ ਕਲੰਕ ਲੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਵੀ ਢੇਰ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਛਿਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਛੁਪਾਏ, ਛੁਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨੈਚਰਲ ਕਲਾਮੀਟੀਜ਼ ਵੀ ਆਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਆਸਮਾਨ ਸਭ ਆਪਣੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। - ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੀ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੰਮਕਾਜ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਕਿੱਥੇ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਅੰਦਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਰਥ ਵੀ ਲੈ ਲਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਗੀਤ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਹ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਗਦਾਈ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਘੱਟ-ਜਾਸਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਦਮ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਓਹ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਵੇਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਖ ਨਾ ਡੁੱਬੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਆਸ਼ਾ ਨਾ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ।

2. ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਬੁੱਧੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਸਦਾ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਧਾਰੀ ਭਵ:
ਜਿੱਥੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਹੈ ਉੱਥੇ ਅਨੇਕ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੇ ਤਾਂ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਧਾਰੀ, ਸਹਿਜ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਪਰ ਇਹ ਆਪ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਖੂਬ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਪੰਨਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਹਲਚਲ ਨੂੰ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਬਦਲਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗ਼ੈਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨੈਚੁਰਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ, ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੇਹ ਭਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਮਰਨਾ। ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਘੁਟਕਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਸਭ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੈਚੁਰਲ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੱਠਯੋਗ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਗ਼ੈਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ। ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਦਲ ਸੈਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਹੁਣ ਹੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਉਸ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨੈਚੁਰਲ ਚੱਲਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਥੋੜਾ - ਥੋੜਾ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੁਣ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਹੁਣ ਚਾਰਜ ਕਰਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸ - ਚਾਰਜ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਉਤਰਨ ਅਤੇ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਟਰ ਜਦੋਂ ਚਲੇਗੀ ਫੇਰ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੇਟਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਥੋੜੀ ਚਾਲੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਟਰ ਜਦੋਂ ਚਲੇ ਤੱਦ ਬੈਟਰੀ ਚਾਲੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਟਰ ਵਿੱਚ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਥੋੜੀ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੈਟਰੀ ਕਿਵੇਂ ਚਾਰਜ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੈ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਹਿਜ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਸਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਵਕਤ ਸਭ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਹੜ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਜੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਰੱਬ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰੱਬ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ, ਧਨ - ਦੋਲਤ ਹੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ " ਹੇ ਭਗਵਾਨ " ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦਾ ਉਲਟਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੁਲਟਾ ਗਿਆਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਠੇਕਰਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੂਦਰਾਂ ਦਾ ਦਿਨ, ਸੂਦਰਾਂ ਦੀ ਰਾਤ। ਇਹ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਦਿਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਰਾਤ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ - ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਅਤੇ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਪਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਜੋ

ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਰਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਜਾਣਗੀਆਂ? ਉਪਰ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਮਰਨਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ। ਮਰਨਾ ਕੌਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਲਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਦਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਅਮਰਲੋਕ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਜਾਈਏ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ ਘਰ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਦ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਕੇ ਘਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਕੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਇਹ ਚੇਲਾ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਅਣਗਿਣਤ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਧਰਮ - ਕਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਤੱਦ ਹੀ ਤਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੇ ਹੀ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਾਪ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹੇਗਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਨ। ਦੋਨੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦਾ ਕਾਲੇਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸਾਡੇ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੋਲੀ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਅਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੂਰੇ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਜੋ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਗੂਰੇ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵੇਖੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਜਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੇਟਰ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਮੇਟਰ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪੈਟ੍ਰੋਲ ਘੱਟ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਬੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਸ ਦੀ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਏ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇਤੀ ਕਦੀ ਬੁੱਝਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਵੀਟ ਚਿਲਡਰਨ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਲ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਮੁਰਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦੀ ਹੈ, ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਮਿੱਟੀ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੈ। ਪਾਰਸੀ ਲੋਕ ਖੂਹ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪੰਛੀ ਮਾਸ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਹੱਡੀਆਂ ਜਾਕੇ ਥੱਲੇ ਡਿਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਵੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮਰਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਹੀ ਵਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਸ਼ਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤਿ ਹੋ ਜਾਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਲੱਛਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਆਦਿ ਦੇ ਚਿੱਤਰ

ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀਆਂ 8 ਭੁਜਾਵਾਂ, 100 ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਉਹ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਇਨੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ 10 ਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਮਪਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਉਹ ਵੀ ਕਦੇ ਦੀ? ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਉਹ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਕਿਸਦੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋ? ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਮਾਂ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ। ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨਵਾਚ ਤਾਂ ਰਬ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਓ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਇਨ੍ਹੀ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ! ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾ ਲਾਈਟ ਦਾ, ਨਾ ਰਤਨ ਜੜਤ ਤਾਜ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਤਾਜ ਲੈਣ ਲਈ ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰ੍ਹਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੋਂ ਕਦੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ - ਹਾਂ ਬਾਬਾ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਿਲਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿਉਂ? ਇਹ ਲੱਛਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਬੋਲਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੁਭ ਬੋਲਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਸਭ ਤਾਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ, ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਥਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ, ਬੋਲੇ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ ਹੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰਬ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਰਬ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੰਟਰਫਿਅਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜੇ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਕੱਢ ਜਿਊਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨੇ ਹਨ। ।

2. ਡਬਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲਕਸ਼ ਹੈ, ਸੁਭ ਬੋਲ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਸਬੂਤ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦਾ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਹਾਂ ਇਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਆਪੇ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਬਣੇਗੀ, ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਲ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੁਣ ਚਲੇਗਾ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ ਜੇ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰੋ ਤੱਦ ਪ੍ਰਤਕਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਵਿਯਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਮਿਲਣ ਮਨਾਓ ਤਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ, ਇਸ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਆਏ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਇਸ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੋਨੇ ਹੀ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਤੂਫਾਨ, ਕਦੀ ਫੈਮਨ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਗੁਲਾਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੋ ਗਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ। ਦਰਬਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ। ਉਹ ਹੈ ਸਿਰਫ ਗੁਰੂ ਦੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ 108 ਕਹਾਉਣਗੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਸਿਰਫ ਗੁਰੂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਹੋਇਆ ਸਭ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ। ਜਿਵੇਂ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੋ ਹੋ - ਕਿਸ ਲਈ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਮਰਲੋਕ ਦੇ ਲਈ, ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਦੇ ਲਈ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ ਰਾਵਣ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੋ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਜਦ ਆਏ ਤੱਦ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ, ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ। ਬਾਕੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗੀ ਇਸਲਈ ਹਾਰ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਸਦੈਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਦੀ ਸੁਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ ਹੈ? ਨਹੀਂ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਜਗਤ ਦੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਤਰਫ ਹੈ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਪਾਵਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਪੁਜ਼ੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੈਸੀਬਲ ਬਣੋ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਸੈਸਲੈਸ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪ ਤਰਸ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤਰਸ ਕਰਣਗੇ ਕੀ? ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਹਿਮਦਿਲ ਕੌਣ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤੱਦ ਤਾਂ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੋ ਚਿੱਤਰਧਾਰੀ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਵਿਚਿੱਤਰ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਚਿੱਤਰ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੇ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਦੱਸੋ। ਬਸ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਮੈਂ ਇਹ ਲੋਨ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁਤੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੈਂ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੱਥੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਅਡੋਪਟ ਕਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਗੇਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੇ ਜੱਜ ਕਰੋ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਰਾਈਟ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਰਾਈਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣੋ, ਅਨਰਾਈਟਿਯਸ ਸੁਣੋ ਹੀ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵਿਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟਾਕ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ..... ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ, ਟੈਪਰੇਰੀ ਹੈ। ਨਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਣਗੇ, ਨਾ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ

ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਵਰਸਾ ਲੀਤਾ ਸੀ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੇ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਮਰਤਬਾ ਤਾਂ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਯੂਨਵਰਸਿਟੀ। ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਫਾਦਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਦੂਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬੱਚੀਆਂ ਤੋਂ ਨੈਕਰੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਹੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਮਾਡਲ ਥੋੜੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੇ, ਜਾਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵੇਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਏਜ ਬਦਲਦੀ ਹੈ - ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ, ਕਾਪਰ ਏਜ, ਆਇਰਨ ਏਜ। 16 ਕਲਾ ਤੋਂ 14 ਕਲਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੇ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕੇ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਮਾਇਆ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਿੰਨਾ - ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਕਮਾਈ ਜਾਏਗੀ ਨਹੀਂ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਆਉਣਗੇ, ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ। ਇੱਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਮਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੜਾ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਸ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਇਵੇਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਪਾਪ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ! ਇਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਮਸ਼ਾਨੀ ਵੈਰਾਗ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਟੈਪਰੇਰੀ ਹੋ, ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉੰਨਾ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਹਿਜ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿਫਿਕਲਟ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਦ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬੜੀ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਹਿਜ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਦੀਵਾ ਹੀ ਬੁਝਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਲਬਕਾਵਲੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਬਿੱਲੀ ਦੀਵਾ ਬੁਝਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਮਾਇਆ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਹਨ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਅਦਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨਹੀਂ, ਫੈਮਨ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਕਦੀ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਤੇਰਾ ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਤੂੰ ਗੁਲਾਮ ਮੇਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਲਾਮਪਣੇ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਉਹ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਜਰਾ ਵੀ ਚੁੰ - ਚਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਮਾਇਆ ਬੜਾ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਪਛਾੜਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਮ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਖਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਵੇਂ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਪੁੱਛੜੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਬਨ (ਦਲਦਲ) ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਦੁਬਨ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਰਾ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਛੂਏ ਦਾ, ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਦਮ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਪਰੀਜ਼ਾਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਭਾਵੇਂ ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰ ਬਦਲਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ। ਬਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੇ ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਕੀੜੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਭ੍ਰਮਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਈ ਫਿਰ ਅਧੂਰੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੇਖੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਵੀ ਕਈ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੰਖ ਜੱਮ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੱਚੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਹੁਣ ਦੀ ਹੈ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ - ਭ੍ਰਮਰੀ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਸਰਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਸ ਇੱਕ ਖਾਲ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਝੱਟ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਦੂਜੇ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਜਰੂਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਨੇ ਜਾਸਤੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਭਗਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਮਾਨਾ ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਣਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ

ਕੋਈ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਖਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਮ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਨਾਲੇਜ। ਸੁਪਰੀਮ ਰੂਹ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ।

ਤਾਂ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰਬਾਰ। ਇਹ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਦਰਬਾਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਵੀ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰਬ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦਰਬਾਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਜਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਉਹਨਾ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਓਗੇ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਘਰ ਦੀ ਗੰਗਾ ਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਕਿਚੜ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਕਰ ਫਿਰ ਡੁੱਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਡੁੱਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਡੁਬਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਵੱਲ ਡੁਬਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖਕੇ ਡੁਬਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਰਿਵਾਜ ਸੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲਣ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਗੰਗਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਹਰੀ ਬੋਲ, ਹਰੀ ਬੋਲ ਕਰ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਾਲ ਦਿੰਦੇ ਸੀ, ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਈ ਉਤਾਰਾਈ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੱਜ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਈਟ ਕੀ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਨਰਾਇਟੀਯਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਵੇਖਣਾ ਹੈ।
2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਟੈਂਪਰੇਰੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਪਿਆਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਹਾਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਭਵ ਕਿਸੀ ਪਿਆਸੇ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਣਾ ਇਹ ਮਹਾਨ ਪੁੰਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਤੜਫਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਤੜਫ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਕੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਣੋ। ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਫੁਰਸਤ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਉਹ ਪੁੰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਹ ਚਾਂਸ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਸਮਾਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ - ਤੱਦ ਕਹਿਣਗੇ ਮਹਾਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾ ਕੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਅੱਖਰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਰਤੱਵ ਕਿਹੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਰਤੱਵ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ - ਅਸੀਂ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਪਾਠ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਿਆਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ ਫੇਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਲਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤੱਦ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣੇਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਜਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ - ਅਸੀਂ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਬੱਸ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੱਗੇ ਹਨ? 63 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। 84 ਜਨਮ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਸਿਰਫ਼ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੂਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਲਗੀ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੂਰ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਅਸੂਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਧਰਮ। ਦੇਵਤਾ ਕਦੀ ਲੜਾਈ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਆਈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਅਸੂਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਣਗੇ ਜਾਂ ਫੇਰ ਅਸੂਰ ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਲੜਣਗੇ? ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਫੇਰ ਲੜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੱਤ - ਸੱਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ ਪਾਰਸਨਾਥ ਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਸਨ, ਰਤਨਜੜਿਤ ਤਾਜ ਸੀ, ਲਾਈਟ ਦਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਲਾਈਟ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਖੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਲਾਈਟ ਵਖਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਈਟ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਇਹ ਰਾਵਣ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਅਹਿੰਸਕ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਯੋਗ ਬੱਲ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਸਭ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਕਦੋਂ ਤੋਂ? ਵਿਕਰਮ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਹੌਲੀ -

ਹੌਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਸੀ, ਉਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਫੇਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਆਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਕਿੰਨਾ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰੇ ਹੋ ਹੁਣ ਫੇਰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਥੱਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਸਭ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। 100 ਨੰਬਰਾਂ ਤੋਂ ਫੇਰ ਘੱਟ - ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈਂਡ ਟੀਚਰ ਵੇਖੋਗਾ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਖੁਦ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉਣਗੇ, ਆਕੇ ਮਦਦ ਕਰਣਗੇ। ਇੱਕ - ਦੋ ਗਾਰਡ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਠੀਕ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਕੁਝ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੰਡੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ? ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਸੈਟਰ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨਾਲੋਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਸੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਫੇਰ ਜੇ ਵੇਖ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਇਹ ਗਾਡ ਫਾਦਰਲੀ ਵਲਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅੱਖਰ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫੇਰ ਆ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਜੇ ਓਪੀਨੀਅਨ ਹੈ ਉਹ ਛਪਵਾਓ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਓਪੀਨੀਅਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਛਪਵਾਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਲਿੱਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਪੀਨੀਅਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਬਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੰਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ.....ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਰਾਖਸ਼ਸ ਰਾਜ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਤਿਤਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਗਿਆ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਠੀਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਭ ਨਦੀ ਨਾਲੇ? ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਲਾਬ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਸਾਰਾ ਮੈਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਲੋਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਤਲਾਬ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਰਾਜਾ ਲੋਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਝ ਤਲਾਬ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਨਾਮ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ। ਹੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਗੰਗਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਾਣੀ ਇੰਨਾ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਦੀਆਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਗੰਦਾ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਿੱਟੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਅਨੁਭਵੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਅਨੁਭਵੀ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਾਇਸਰਾਏ, ਕਿੰਗਸ ਆਦਿ ਨਾਲ ਵੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਜਵਾਰ ਬਾਜਰੀ ਵੀ ਵੇਚਦੇ ਸੀ। ਬੱਸ 4-6 ਆਨਾਂ ਕਮਾਇਆ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਗਾਂਵੜੇ ਦਾ ਛੋਰਾ ਫੇਰ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਣ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਛੋਰਾ ਬਣਿਆ, ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਰਿੱਤਰ ਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕੰਸ ਦੇ ਹਨ। ਮਟਕੀ ਫੋੜਨਾ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਪਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਭਗਵਾਨ, ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੁਣ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਨੂੰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਯੁੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫੇਰ ਉਵਾਚ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਵਿਯ ਅਲੌਕਿਕ ਕਰਤੱਵ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਫੇਰ ਬਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ, ਉਹ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਤਰ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਲੱਛਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਬਾਕੀ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਫੇਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸੀ। ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਬਣ ਗਏ। ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਕਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਹਨ, ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਪ੍ਰਾਏ: ਲੋਪ ਹੈ। ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜਯ ਸੀ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਿੰਨਾ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੂਰਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਦੱਸਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਲੱਛਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਹੀ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। ਤਾਂ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਉਹੀ ਫੇਰ ਲਾਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਤਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਆਉਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਲੱਛਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤ ਲੋਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਪੈਸੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪੈਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਰੱਖੋਗੇ ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਓਗੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਏਮ ਨਾਲ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ। ਉੱਥੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੈਸੇ ਰੱਖਦੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਆਮਦਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਹਿਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਪਰਿਵਾਰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਤਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹਨ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸਨ, ਫੇਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਰ ਵਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੱਤਾਨ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਉੱਤਰ ਜਾਏਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੱਟਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਫੁਲ ਨੰਬਰ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਰਸ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਦਿਵਿਯ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮ - ਅਸ਼ੀਰਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਯੁੱਗ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਖੁਦ ਬਾਪ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸਰਵ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਹੈ। ਇਸ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਫ਼ਰਾਖਦਿਲ ਬਣ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਤੋਂ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਫ਼ਤ ਵੰਡਣਾ ਹੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਉਤਰੇਗਾ, 2. ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੀ, 3. ਹੁਣ ਤੋਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਾਂਗੇ। ਅੰਤ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ- ਅੰਤਕਾਲ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ...4. ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਰਗੀ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਬੱਚੇ, ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਇਹ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਸਬੰਧ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਹੈ ਨਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਸ੍ਰਵਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦਾ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ। ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੇ ਰਤਨ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਘੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਤਨ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਰੋਗੀ, ਦੁੱਖੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਵਕਤ ਵੀ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਓਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਅਵਸਥਾ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੁੱਝ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇੱਕ ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ - ਅੰਤਕਾਲ ਜਿਹੜਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ.....ਇਹ ਅੰਤਕਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਚੱਲਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਹੈ ਦੁੱਖ, ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਫੇਰ ਹੁਣ ਚੋਟੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵੇਡ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਹੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਆਤਮਾ ਉਸ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਮਿੱਠੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ। ਅੱਛਾ, ਸਾਰੇ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਡਰਾਮਾ ਵੇਖ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇਗਾ ਡਰਾਮਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਵਰਣਨ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਬਾਪ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਵਾਰਿਸ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਸਾਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਯਾਦ ਆ ਜਾਏਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਵਾਰਿਸ ਹੋਇਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਿਆ, ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ। ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਫੀਮੇਲ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵੇਡ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂਗੇ? ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫੇਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰਵਗ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਦੇਹ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ

ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪੁਤਲਾ ਜਦੋਂ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਆਤਮਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੇ ਵਸ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਡਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਨਿਡਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਝੇ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਭ ਗੁਰੂਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਂ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਰਾਂਗੇ? ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਿਵਾਏ ਮੇਰੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਕਰੋਗੇ? ਇਹ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੰਗਾ, ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਤਾਂ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰਸਾਤ ਪੈਂਦੀ ਤਾਂ ਫਲੰਡ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਹੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਗਏ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਦ ਆਉਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕੀ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ? ਉਹ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹਰ ਯੁਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਸਤਿਕ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ 4 ਭਾਗ ਹੁੰਦੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਐਕੁਰੇਟ ਹਿਸਾਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਾਵਲ ਦਾ ਹਾਂਡਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੂਰੇ 4 ਹਿੱਸੇ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ ਯੁਕਤੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਚਾਵਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਗਨਾਥ ਕਹੇ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਥ ਕਹੇ ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਕਾਲੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਘੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਘਿਓ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨਾਂ ਲਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਭੋਗ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਯਾਤਰੀ ਜਾਕੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਗਨਨਾਥ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਚਾਵਲ ਹੀ ਚਾਵਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਗਤ ਨਾਥ, ਉਹ ਸ੍ਰੀਨਾਥ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਅਤੇ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਥ ਦਾ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸੀ, ਉਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ। ਕਾਲੇ ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਣ ਗਏ ਹਨ - ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ। ਜਗਨਨਾਥ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਵਲ ਦਾ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਗਰੀਬ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਹੁਕਾਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਅਗਿਆਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਗੁਰੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਜਿਸਮਾਨੀ ਹੈ, ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਹੈ? ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਊਮੁੱਖ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਊਮੁੱਖ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਗਊਮੁੱਖ ਹੈ। ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਏਗਾ। ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਪਾਣੀ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੋਂ ਵੀ ਨਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਗਾ ਜਲ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਜਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਇਸ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਹੇ ਅਤਮਾਓਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਰਮਭੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, 63 ਜਨਮ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਥੋੜੀ - ਥੋੜੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ - ਰਾਤ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਮੁਚ ਕਾਲਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਚਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਸਾਂਵਰਾ, ਦੂਸਰਾ ਗੋਰਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਗੋਰਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤੋਪਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਂਗੇ ਤੱਦ ਤਾਂ ਬਣਾਂਗੇ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਪਰਾਏ : ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਪਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ ਪੁਸਤਕ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ ਢੇਰ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਹੈ, ਢੇਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਕੋਈ ਕੀ ਕਰਦੇ। ਰਾਮ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕਾਲੀ ਕਲਕੱਤੇ ਵਾਲੀ ਵੀ ਹੈ, ਮਾਂ - ਮਾਂ ਕਹਿ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ,

ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਕਾਲੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਵਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਣ, ਗਿਆਨ ਕਟਾਰੀ ਆਦਿ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਸਿੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦ ਬੰਬ ਫਟਿਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਕਾਲੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜਲਦੀ ਬਣਾਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬੰਬ ਫਟਣਗੇ। ਬਸ, ਢੇਰ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਮੰਦਿਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਜਗ੍ਹਾ ਭਟਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਡਰਾਮਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉਹ ਅਸੀਂ ਗੁਆਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣੀ ਫਿਰ ਕੋਈ ਅਮਰ ਬਣੇ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਇਵਿਲ ਨਾ ਵੇਖੋ। ਸਿਵਿਲ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖੋ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਸੁੱਖੀ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਭੁੱਖਾ ਮਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਮੀਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬਗੀਚਾ ਫਿਰ ਵੱਧਦੇ - ਵੱਧਦੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ ਹੋ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰਕੇ ਹੀ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਠੰਡੇ ਨਾ ਬਣੇ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇਵਿਲ (ਬੁਰਾ) ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਿਵਿਲ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਐਸੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਟੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਚੈਕਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵ:

ਸਵੈ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਸਵੈ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣਾਉਣਾ। ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ, ਯਾਦ ਸਵਰੂਪ, ਅਤੇ ਧਾਰਨਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਸਵੈ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਸਵਤ: ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਪੰਨ ਸਵਰੂਪ ਦੁਵਾਰਾ ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ - ਅਟੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਚੈਕਿੰਗ। ਸਵੈ ਦੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰਨਾ - ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਦਿਮਾਗ਼ ਦੀ ਐਨਰਜੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸ਼ਾਰਟ (ਘੱਟ) ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਬੋਲੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਜੋ ਯਾਦਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਦਾ ਹਲਕਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਸ ਸਾਧਨ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕੋਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਦਾ ਹਲਕਾ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੋ - ਜੋ ਪਾਪ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੋ। ਬਾਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਫੇਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਬਰੋਬਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਇਸ ਲਈ ਧਰਮ ਹੀ ਦੂਸਰਾ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਧਰਮ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ, ਬੁੱਧ ਦਾ ਬੋਧ ਧਰਮ ਹੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੁੱਧ ਨੇ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੂਸਰਾ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ - ਵਿਗਿਆਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਨਾਮ ਭਾਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ, ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਨਾਸਤਿਕ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੀਚਰ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਭਾਗ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਹਰ ਕਲਪ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਰਾਜਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਾਜਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਸਵਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਜੋ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਕੋਈ ਐਡ ਜਾਂ ਕੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਕਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਮੁਕਤੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਮੌਕਸ਼ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਮੌਤ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਲ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਮਿਠਾਈ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਜਿਸਨੇ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਚਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਲ ਕੋਈ ਫੜਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਥਾਵਾਂ ਬੈਠ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ, ਉੱਥੇ ਨਿਰੋਗੀ ਕਾਇਆ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਯੋਗੀ ਸਨ। ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਭੋਗੀ ਦਾ ਫਰਕ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ, ਉਣਾ ਹੀ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਪਦਵੀ ਵੀ ਉੱਚੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਉੱਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਦਵੀ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਵਦਰਸਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬੱਚਿਓ, ਇਹ ਅਲੰਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਨ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲਫੁਲ ਵਾਂਗੂ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਜੋ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ

ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕੌਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਇੰਨੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ, ਆਕੇ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਲੈਣਗੇ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਮਹਾਨ ਮੰਤ੍ਰ, ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਹਾਤਮਾ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਔਰਤਾਂ ਤਾਂ ਧੱਕੇ ਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਹ ਸਭ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਖਰਾਬੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ ਭਾਰਤ ਥਮਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਪੇਚੀ ਆਦਿ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਨਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਪੇਚੀ ਦੇ ਕੁਝ ਬਚਾਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਅਲਗ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੰਨੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਵਰਤਾਂਤ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਹੀ ਕਿੰਨੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਤੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਦਾ ਫੇਰ ਵੀ ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਬਸ, ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੂਰਤੀਆਂ ਟੁੱਟ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਅਧਾਕਲਪ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਵੈਰਾਇਟੀ ਝਾੜ ਦੀ। ਸਿਰਫ ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਉੱਮਰ ਹੀ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਣ ਫੇਰ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਆਦਿ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਦੀ ਇਤਨੀ ਹੀ ਲਿਮਿਟ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੇ, ਲੇਕਿਨ ਫੇਰ ਜਾਣਗੇ ਕਦੋਂ? ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਹੀ ਲੰਬੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਸਾਇੰਸ, ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਮਹੀਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਕਮਾਲ ਹੈ ਬਾਬਾ ਦੀ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਤਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਵਿਨਾਸ਼। ਭਗਤੀ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ - ਭਗਤੀ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਦੋਂ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੂਰਾ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਭ ਯਾਦ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਕਿਸੇਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੱਟ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ। ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ। ਭਗਤੀ, ਜਪ, ਤਪ, ਤੀਰਥ ਕਰਨਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਸਾਰੀ ਟਿਪੜ (ਮੱਥਾ) ਹੀ ਘਸ ਗਈ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਫੇਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ, ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ- ਕਰਦੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿੱਗਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰੀਏ। ਸਭਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਭਾਈ - ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦੀ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸਨ ਸੋਜ਼ ਫਾਦਰ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ, ਬੱਚੇ ਫੇਰ ਦੂਸਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਿੱਲਕੁਲ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਜੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਵਾਂ... ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂ... । ਕਿਸ ਤੇ? ਬਾਪ ਤੇ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਕੁਰਬਾਨ ਕਿਵੇਂ ਗਿਆ। ਫਾਲੇ ਇਸ ਸੈਂਪਲ ਨੂੰ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਕਦੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਥੇ

ਤਾਂ ਸਵਾਹਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਸਮ੍ਹਿਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗੀ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ... ਇਤਨੇ ਸਭ ਪੈਸੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਕੋਈ ਲਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਨੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਸਮੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਮੂਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਧਨ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਗਰੁਤ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰੋਚਕ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਡਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁਛੇ ਰਾਵਣ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਅਰੇ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ - ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਚਤਾ, ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਘੁੰਮਣ - ਫਿਰਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਸਾਰਾ ਝੁੰਡ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਏ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਂਤੀ ਦਾ ਅਸਰ ਬਹੁਤ ਪਵੇਗਾ। ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਗੋਰਖਧੰਧਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਆਸਰਮ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਗਈ ਕੇ ਗਈ। ਇਹ ਕਬਿਸਤਾਨ ਹੈ ਫੇਰ ਪਰਿਸਤਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਪਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਮ੍ਹਿਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮ੍ਹਿਤੀ ਦਵਾਈ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਮ੍ਹਿਤੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸਕਾਂਗੇ। ਸਮ੍ਹਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ - ਬਾਰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਯਾਦ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮ੍ਹਿਤੀ ਦਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ (ਗਿਆਨ ਦਾ ਸੁਰਮਾ) ਦੇਕੇ ਅਗਿਆਨ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵਾਂਗੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਸਹਿਤ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਤਾਂਕਿ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸੰਪਰਕ ਦੁਆਰਾ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੂਰ ਦੇ ਪ੍ਰਿਯ ਭਵ:
ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੂਸਰੇ ਵੈਭਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀਆਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤੁਹਾਡੇ ਹੀਰੇ ਵਰਗੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਵੀ ਰਤਨਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹੋਣ।
